27-76

Akbaba

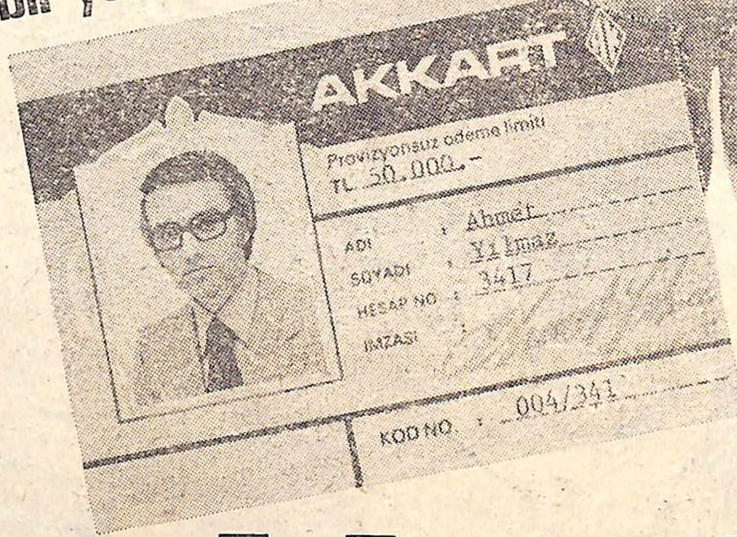

— Enfarktüs'ün en iyi ilâcının seks olduğu açıklandı —

— Müdür bey niçin sana ilâcım diyor?..

— Enfarktüs'ü var da!...

Akbank 1976 hizmet ve kolaylıklar dizisine bir yenisini ekledi

akkart

Modern bankacılık anlayışında yepyeni bir aşama

Sürat - Kolaylık - İtibar

AKKART nedir?

Bankacılık uygulamalarında hesabınızın bulunduğu şube dışında, başka bir şubeden para çekmek istediğinizde, şubenizden hesap durumunuzu sormak gerekir.

Bankacılık dilinde biz buna "provizyon" diyoruz.

Akkart sahibi mudiler, Akbank'ın Türkiye'nin her tarafına yaygın 500'e yakın şubesinin herhangi birinden, diledikleri anda, hiç beklemeden ve provizyonsuz para çekebilirler.

Dilediği anda, dilediği şubeden, provizyonsuz ve hiç beklemeden para çekebilmek... Ne büyük kolaylık, ne büyük hizmet!

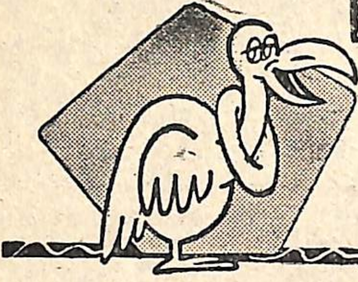

AKKART
Akbank'a özgü çağdaş ödeme sistemi

AKBANK
güveninizin eseri

REPRO

Yıl: 54 Cilt: 31 Sayı: 27 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 30 Haziran 1976 • Fiyatı 250 Krş.

Bantlı Politika

ANKA Ajansının bir haberinden öğrendiğimize göre, MSP Genel Başkanı ve Devlet Bakanı — Başbakan Yardımcısı Bay Necmettin Erbakan'ın doldurduğu Arapça ses bantları, hediyesi otuz liradan dağıtılıyormuş.

Şimdi işin birçok yönlerini bir yana bırakıyoruz. Yani olayın bir «ilk» olduğunu, yabancı bir dilden siyasî propaganda yapılmasının ülkemizde önceden hiç görülmediğini, bantta nelerden sözedildiğini falan...

Bizim merak ettiğimiz konu, Bay Erbakan'ın sesinin güzel olup olmadığı. Konuşmasını her zaman duyuyoruz; incelik dolu ve kulak okşayıcı... Ama şarkı söylemeyi hiç denediler mi acaba? Arap dünyasının ölen ünlü şarkıcısı Ümmü Gülsüm'ün yeri hâlâ doldurulamadı. Bay Erbakan ses tellerini bir parçacık daha zorlayarak bu güç ama onurlu görevi üstlenir mi ki?

İslâm ülkeleri arasında kendi kendine «Bakanlar düzeyinde» konferanslar düzenlemeye kalkışıp sadece Suudî Arabistan Sanayi Bakanını kandırabilmesinden, onunla da havalardan başka hiçbir konu konuşamamasından daha yararlı sonuçlar verebilecek bir girişim olurdu bu. Müslüman ülkelerle aramızdaki bağları sağlamlaştırmakla kalmayıp bu bağların düğüm noktasına Bay Erbakan'ı oturtabilecek bir girişim.

Bay Erbakan bunun üstünde biraz düşünmezler mi acaba? Belli ki Arapça biliyorlar. Sesleri de fena değil. İyi bir hânende eşliğinde şöyle birkaç gün birkaç gece çalıştılar mıydı bülbül gibi şakımaya başlarlar.

Gazinocular Kralı işin sansasyon yönünü üstüne alır.

Plâklar Almanya'da kaydedilir, burada basılır.

Ortadoğu ülkelerine Bay Erbakan'ın plâklarından çuval çuval satarız.

Ülkemize müslüman dövizi girer.

Ecevit'ten sonra bir başka sanatçı lidere kavuşmuş oluruz.

Aslına bakarsanız müzik, tüm politikacılarımıza salık vermek istediğimiz bir uğraş türü. Müzik dinlendiricidir, yatıştırıcıdır, sıkıntı gidericidir, iç açıcıdır. Politika atmosferini bundan daha kolay rahatlatacak bir başka yol düşünülebilir mi?

Görüşülen konuya göre türküler, marşlar, gazeller, uzun havalar, fasıllar, ağıtlar, oyun havaları ya da köçekçeler çalınıp söylenebilir meclis'te.

Renkli, sesli, canlı ve heyecanlı bir hava oluşur. Tarafsızlık marafsızlık sorunu da ortadan kalkacak olan televizyona bir genel müdür bile gerekmez o zaman. İki tane kamera atılır meclise sabahtan akşama canlı yayın yapılır. Böylece şarkıcılara türkücülere para ödenmeden hem öğreticilik, hem de eğlendiricilik görevi yerine gelir televizyonun.

İstanbul Festivalinden başka bir de Ankara Festivali düzenleyebiliriz. Oturumlar açık havada yapılır, biletler yüz liradan satılır; tüm parlâmenterlerimiz aldıkları aylıklardan çok fazlasını haketmiş olurlar.

Mobilya Komisyonu, Piyano Komisyonuna dönüştürülür. Öteki komisyonlardan her biri de küçük korolara. İşte o zaman «Yurttan Sesler»i tadına vara vara dinleyebiliriz.

Biz Bay Erbakan'ın akıllı bir kişi olduğunu her zaman savunmuşuzdur. Böyle önemli bir konuda başı çekmeleri bu kanımızı büsbütün güçlendiriyor. Sayın Erbakan amatörce başladığı ses çalışmalarını kesinlikle sürdürmeli. Yalnız ulusal değil, uluslararası düzeyde de sürdürmeli. Kaç şarkıcımız bir yabancı dil biliyor? Kaç şarkıcımız bir yabancı dilden şakıyabiliyor.

Yâlelli yelelâ...

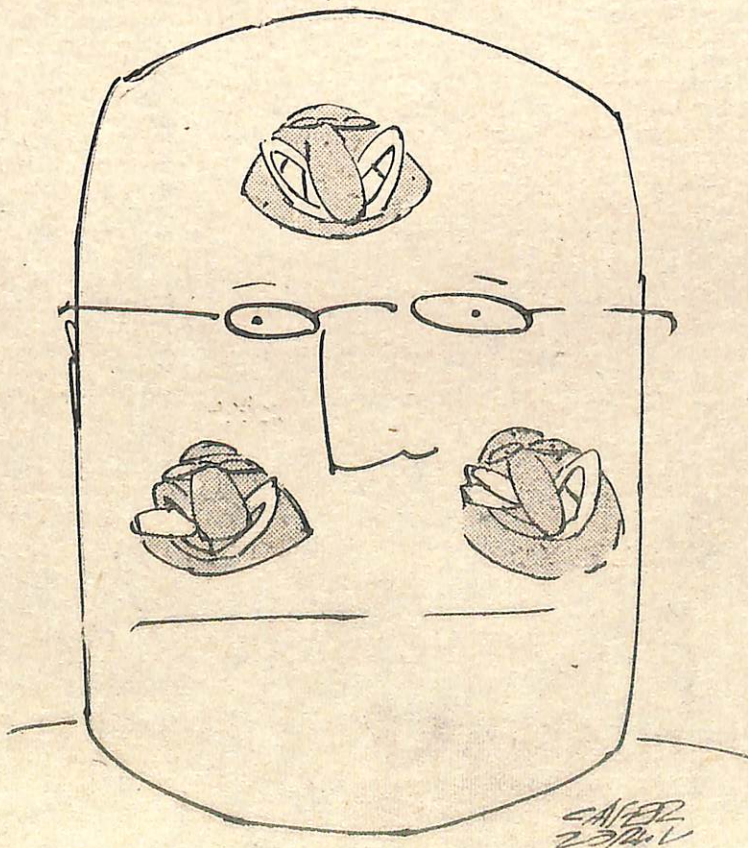
Ve de fesüphanallah!..

AKBABA

— Tekel maddelerine zam geliyor. —

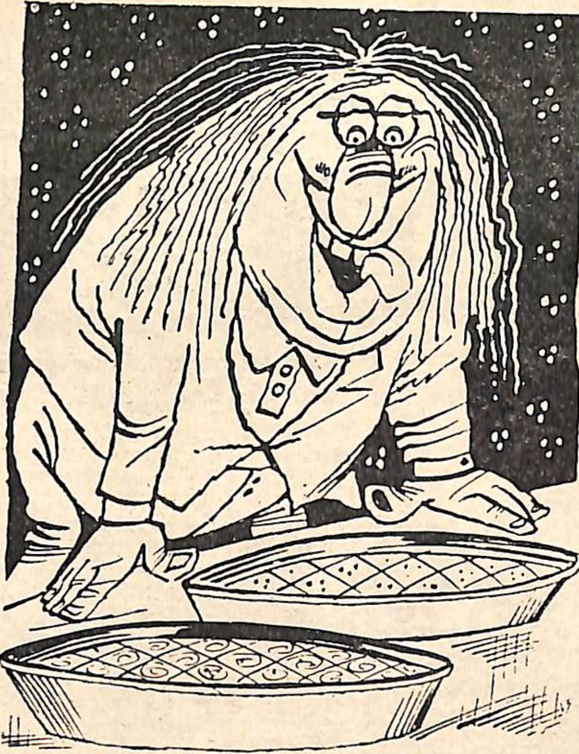
Sebze ve meyve hal fiatından 100'de 300 pahalı satılıyor. — Gazeteler —

Yüzde üçyüz!...

Yalancının mumu

Muzaffer İZGÜ

ADAMIN biri zamanında, onu yapar olmaz, bunu yapar olmaz... Elde yok avuçta yok. Yöresindeki tüm kişiler zengin olmuşlar, ama kendisi hiçbir kazmaya sap olamamış... Üstelik hergün de karı dırdırı:

«Şuna bak efendi, adam üç yılın içinde karun oldu.»

«Buna bak efendi, adam daha dün hiçti, ama şimdi, ahçıları var, uşakları var»

Adam bir dayanır bu sözlere, iki dayanır bu sözlere... Ne yapmalı, adam olmalı, beleşten yaşamalı, yörede, sözü dinlenir bir insan olmalı? Kafasını patlatır günlerce... Sonunda bir gece uykudan uyanır, karısını dürter:

«Karı kalk ben peygamber oldum» der...

Kadın, dudak büzer, gülmemek için kendini zor tutar:

«Sen mi peygamber oldun? der. Allahını seversen güldürme beni. Sen kim peygamberlik kim?»

O güne değin, çok uysal, çok sessiz olan adam, birden kaşlarını yıkar, karısına:

«Sen istemiyor muydun benim adam olmamı, sen istemiyor muydun, ahçın uşağın olmasını?» diye bağırır.

«İstiyordum ama, sen bu sahte peygamberlikle hiçbir şey yapamazsın. Çünkü sana kimse inanmaz.»

Adam:

«İnanmazlar mı? der... Bana bak, şayet sen bana yardımcı olursan, bu işi başarırım. Ondan sonra gül gibi geçinir gideriz.»

«İyi ama sahte peygamber olduğun anlaşılınca, padişah seni cellata gönderir».

Adam umursamaz, karısının sözlerini:

«Aman hanım, der, cellata gidinceye dek yaşayalım da, ondan sonrası boş gelir bana».

Bu iş kadının da aklına yatar. Ondan sonra adam hiç çıkmaz evinden. Kadın, yöreye, önce komşulardan başlamak üzere, kocasının peygamber olduğunu yaymağa başlar. yaşadığı şehrin halkı çok saf olduğundan, adamın da çok oturaklı bir adam olduğunu bildiklerinden, yavaş yavaş inanmağa başlarlar bu adama. İlk hediyeler komşulardan gelir. Hergün bir ev sıraya koymuştur, birer tepsi donatır, gönderirler sahte peygambere... Sahte peygamber hayatından memnundur, hiç çalışmamakta, günde üç beş lâf ederek tepsi tepsi baklavalara, tepsi tpsi böreklere konmaktadır... Eh, koskoca bir sahte peygamber olan, kardeşin amcan olur da, sen sıkıntı çeker misin, yavaş yavaş, dostlar, akrabalar, amca diyenler, dayı diyenler, kardeş diyenler, doluşurlar sahte peygamberin yanına yöresine.

Adama saygı çok büyük.. Ama baklavalara, böreklere saygı daha büyük... Adamın ardında bir yığın akrabası, adam hangi odaya girse ardındalar, sofaya çıksa ardındalar... Hem de öyle ki, ağzından çıkan söz sanki hikmet.

«Cevizli baklava çok nefis olmuş...»

«Allah Allah, şu sözdeki hikmete bak...»

«Böreğin altı üstünden fazla pişmiş...»

«Allah Allah ne ulu bir adam, şu sözdeki hikmete bak...»

«Bu pilav halis sadeyağla yapılmış...»

Mübarek amcam, bu ne hikmet»

İyi ama, salt börekle, baklavayla olmaz ki bu işler... Çok çok daha başka şeyler olmalı... Amca'nın bu denli müridi çokken, müritlerin bir yığını gelip, bir yığını giderken ve de halkın adamın peygamberliğine inandıklarını bilirken... Olmaz elbette, baklava dediğin ne ki, börek dediğin ne ki, yersin olur biter. Madem amca sahte peygamber, ondan çok, daha çok yararlanmalı... Dayı böyle oturaklı bir adam, böyle sözü dinlenir bir adam, böyle yöresi var... Olmaz olmaz.. Yaymalı önünü dayının, amcanın her yöreye... Tâ ki gitsin padişahın kulağına... Padişah efendimiz duysun ülkesinde bir peygamber olduğunu...

Nitekim padişah, en sonunda ülkesinde bir peygamber olduğunu duydu. Ama vezirler, ama sadrazam, ama defterdar öyle ballandıra ballandıra anlattılar ki sahte peygamberi padişaha, padişah şaştı kaldı... Nasıl şaşmasın padişah, sahte peygamberin varlığı halk üzerinde padişahtan daha çoktu. Vezirler, sadrazamlar koltuklarından korktuklarından, padişaha sahte peygamberi dallandıra budaklandıra anlatmışlardı. Çünkü, ardında bunda müriti olan bir adam istedikten sonra, neler yapmazdı ülkenin içinde?... Padişah, elçiler gönderdi bu sahte peygamberin ayağına, atlı arabalar gönderdi... Elçiler yerlere dek eğilerek, sahte peygamberin huzuruna girdiler. Başlarını kaldırmadan:

«Efendimiz, dediler, padişah efendimiz sizi isterler, sarayına buyur ederler...»

Bu çağrıya, en çok kardeşler, yeğenler, dayılar, amcalar sevindiler. Oh, sonunda istedikleri olmuştu... Sahte peygamber saraya girdikten sonra artık, bir elleri altın, bir elleri gümüş kesecek, ayaklarıyla da yakut toplayacaklardı...

Sahte peygamber, büyük bir saltanatla girdi saraya... Padişah onu kapıda karşıladı... Sarayın en güzel odasına buyur etti...

«Herşey emrinizdedir efendim» dedi elçileriyle...

Eh, madem böyle bir buyruk padişahın ağzından çıkar da, amcalar, dayılar, kardeşler, yeğenler dururlar mı, saksağanlar gibi uçuştular saraya. Herbirine sarayın has bahçesine bakan görkemli odalar verildi. Odalıklar verildi... İstedikleri önlerinde, istemedikleri arkalarında... Hele hazinecibaşı, her an sahte peygamberin akrabalarının emrinde... Fırsat bu fırsat, açtır hazinecibaşıya hazineyi, istediğin dek para al, sonra bu parayla mal edin, mülk edin, yeni karı edin, bağ al, bahçe al... Bir yandan da ye babam ye... Herbiri, birer tosbağa gibi şiştiler, sülük gibi kanlandılar... Mal mülk, herşey gani... Yalnız arada bir, sahte peygamber olan akraba konuşunca, ağzını aç, hayran hayran bak yüzüne..

«Altının kıymetini sarraf bilir».

«Allah Allah, ne hikmet ne hikmet».

«Gülün dikeni olur»

«Allah Allah, ne hikmet ne hikmet»

«Kaç han, kaç hamamım oldu?»

«Var işte bu sözde de bir hikmet»

İyi ama bu böyle devam etmez ki... Padişah bilir peygamberin sahte olduğunu, vezirler, sadrazamlar bilirler peygamberin sahte olduğunu, ve dahi akrabayı taalûkât bilir peygamberin sahte olduğunu, ama birşey yapamazlar ki... Yığın yığın halk, hergün saraya gelir, sahte peygamberi görmek için kanlı göz yaşları dökerler... En sonunda sahte peygamber şöyle bir çıkar, bir görünür müritlerine, tamam... Gelsin devrisi günü bir yığın insan daha...

Ama devletin hazinesi?.. Günden güne erir.. Dayıların, amcaların, yeğenlerin gözleri doymak bilmez.. Bir han iken, bir han daha, bir hamam iken bir hamam daha... Aman, orada da bağımız olsun, aman burada da dağımız olsun. Yerler durmadan, alırlar durmadan, çalarlar durmadan...

Birgün padişah dayanamaz, vezirlerini, sadrazamlarını yanına toplar..

«Beyler, der, bu adam peygamber olduğunu savlamaktadır. Benim bildiğim peygamberlere vahiy gelir. Soralım bakalım, bu peygamber olduğunu savlamakta olan adama vahiy gelmekte midir, ona Cebrail melek tarafından neler denmektedir?»

Karar verirler. Padişah önde, vezirler, sadrazamlar ardında sahte peygamberin odasına varırlar.. Padişah sorar:

«Efendi hazretleri, sen peygamber olduğunu savlamaktasın. Peygamberlere vahiy gelir. Size de mutlaka vahiy gelmiştir. Acaba bize, size gelen vahiyi söyler misiniz? Cebrail Aleyhisselâm size ne dediler?»

Sahte peygamber, gerinir, göbeğini şişirir, yüzünü sırıtır:

«Hiç gelmez olur mu?» der.

Padişah ve yanındakiler, birbirlerinin yüzlerine bakarlar. Padişah:

«Acaba ne dedi size efendimiz Cebrail Aleyhisselâm» diye sorar.

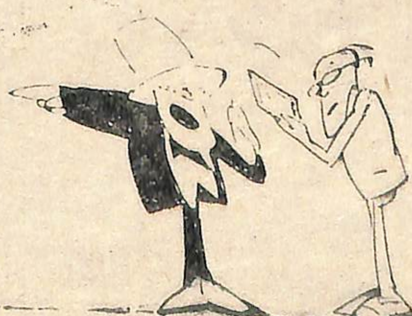
Sahte peygamber...

«Ne mi? der..

«Sen yerini buldun, sakın kıpırdama yerinden,» dedi.

Muzaffer İZGÜ

— Bozukluk mu? Bende yok karşıya bakıver!...

politikacı ve doktor

YAZAN ÇİZEN: NİYAZİ YOLTAŞ

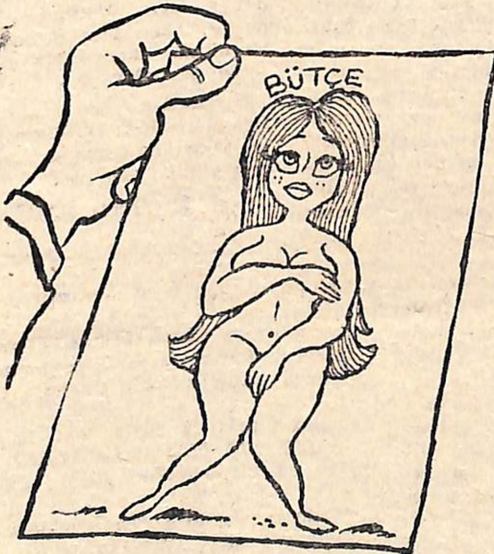
1 - BU SİZE NEYİ HATIRLATIYOR ?..

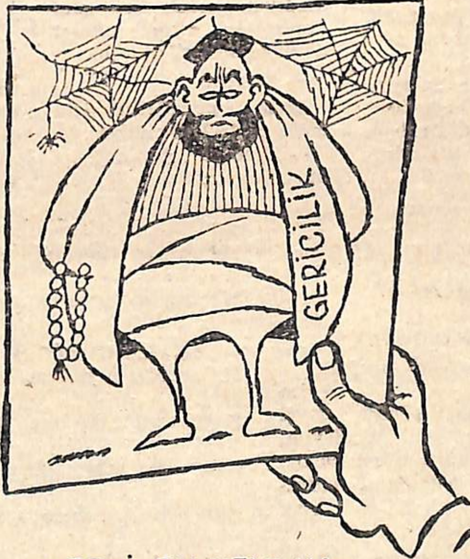
2 - KENDİ ÇIKARIMI !..

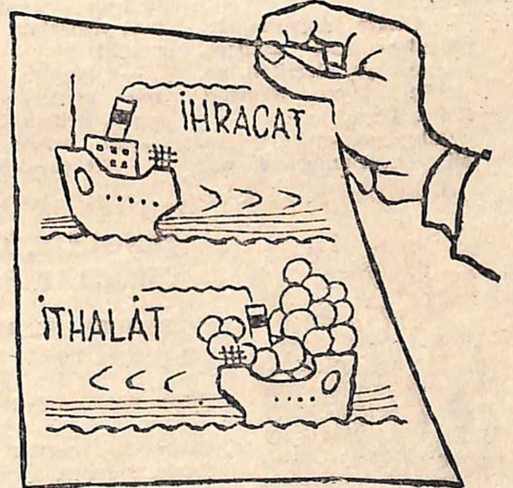
3 - YA BU ?..
- KENDİ ÇIKARIMI !..

4 - BU ?..
- KENDİ ÇIKARIMI !.

5 - PEKİ, BU NEYİ HATIRLATIYOR ?..
- KENDİ ÇIKARIMI !.

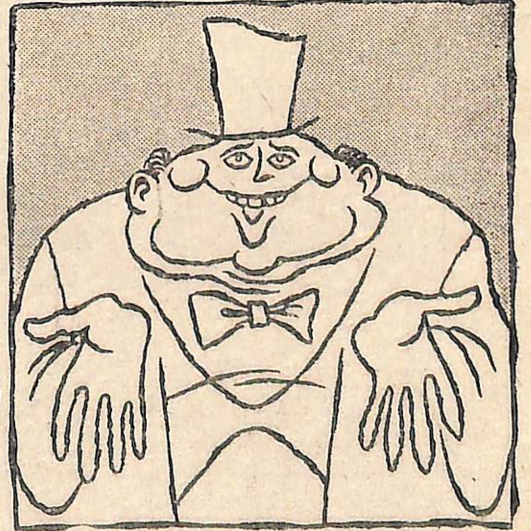
6 - YA BU ?
- KENDİ ÇIKARIMI !..

7 - PEKİ, BU ?
- KENDİ ÇIKARIMI !...

8 - İYİ AMA BUNLARIN KENDİ ÇIKARINIZLA NE İLGİSİ VAR ?..

9 - BEN KENDİ ÇIKARIMDAN BAŞKA ŞEY DÜŞÜNMEM Kİ...

KARADENİZ GEZİSİ

GEZİYE mi çıkacaksınız? Şöyle kafanızı dinlendirmek için başınızı alıp uzak diyarlara mı gideceksiniz?

Sıkı tutun ağızlarınızı. Nereye, ne vakit hareket edeceğiniz en az bir zamanların atom sırrı kadar gizli kalsın...

Bize böyle öğütleri başkaları vermediğinden başımız derde girdi. Boşboğazlığımızın bedelini çok pahalıya ödedik. Gırgır geçiyoruz sanmayın. Kadınları bilirsiniz, reklâm ajanslarından farkları yoktur. Yaşlarından gayri konularda sır tutamazlar.

Sıcaklar bastırınca şöyle bir Karadeniz gezisi yapalım, dedik, Samsuna kadar uzanalım.

Bizim hatun boşdurur. mu? Konu komşu, hısım akraba kim çıktıysa karşısına haberi iletmiş:

— Hepiniz hoşça kalın...

— Hayrola ayol, nereye böyle?

— Geziye çıkıyoruz. Karadenize doğru uzanacağız. Amasya, Merzifon, Vezirköprü, Havza Samsun, Bafra, Ünye...

Çalımlanması kolay tabii... Ötesi umurunda mı?

Kapımızın zili peşpeşe çalmaya başlamıştı.

— Zırrrr...

— Benim ben. Geziye gidiyormuşsunuz. Çok sevindik vallahi. Size zahmet olacak ama, şu torbanın içinde elbise var. Bizim oğlan Amasyada asker, Yakında terhis olacak. Geçerken bırakırsanız çok memnun oluruz.

— Zırrr...

— Buyrun, hoşgeldiniz.

— Dünya cennetine, Karadenize gidecekmişsiniz. Araba Merzifonun içinden geçer. Hava üssünde bizim damat var. Biraz üzüm, incir, zeytin tanesi hazırladık. Orada böyle şeyler pek bulunmazmış. Lütfen verin. Postaya atsak geçikecek.

— Zırr...

— Hoşgeldiniz... Nerelerdesiniz yahu? Aylardanberi yüzlerinizi gören cennetlik!

— Kusura bakmayın, son günlerde işlerimiz vardı, gelemedik. Arabacı çuvalı nereye indirsin?.

— Ne çuvalı?

— Karadenize gidiyormuşsunuz, yolunuz Mavza'dan geçecek. Orada akrabalarımız var. Adres çuvalın üzerinde yazılı. Ne zamandır Ege ürünü patates göndermek istiyorduk. Bir türlü nasip olmadıydı. çuvalı boş göndermezler. Size zahmet dönüşte uğrar, alırsınız.

— Zırr...

Artık misafirlerimizin niçin geldikleri belliydi:

— Nereye bırakacağız bu tenekeleri?

— Samsunda 19 Mayıs mahallesi, Mustafa Kemal caddesi numara on. Bizim amca oğlu: «Karadeniz zeytinyağlarını yiyemiyoruz. İki teneke gönderin» diye mektup yazdıydı. Postane yolda tenekeler patlar diye ayrıca tahta ambalaj yapmamızı istedi. Bunları verince, zeytinyağlarını boşaltacak, içlerine Trabzon tereyağı koyacaklar. Zahmet olmazsa...

— Zırrrr...

Bu sefer kocaman bir varili hamal içeriye taşımıştı:

— İçinde akaryakıt mı var?

— Hayır, su...

— Ne suyu bu?

— İçme suyu. Bizim kız Çorumda evli, biliyorsunuz, Telefon telefon üstüne ille de bana yamanlar suyu gönderin, çok özledim diye tutturdu. Kıramadık. Arabanız Çorumdan geçerken bırakırsınız. Dönüşte de boş varili almayı unutmayın. Bizim değil, emanettir. Varılde biraz akıyor. Dibi delik galiba. Kara sakızla tutturduk. Şu kavanozda kara sakız var. Yolda arada bir kontrol edersiniz. Sızma yaparsa hemen karasakızı....

Gelen hediyelik kıvır zıvırla odalardan biri ağzınadek dolmuştu. Bizim ev nakliyat ambarından farksız hale gelmişti.

Geri çevirsek olmazdı. Çoğu hısım, akraba, daire arkadaşı, konu komşuydu.

Hareket günü gelmişti. Evdekilere:

— Siz hazırlanın, dedim, ben gidip bir kamyon kiralayayım.

— Açık kasa ile mi gideceğiz?

— Başka çare var mı? Yedi tonluk bir araba bulayım. Eşyalara dolduruz. Şoför mahalline biz bineriz. Bizim oğlanla, kızda eşyaların üstünde giderler. Akan teneke, varil olursa karasakızla gereğini yaparlar.

Bakmadan sağa sola. Destuuur dedik çıktık yola. Tüm konu komşu hısım akraba şen ola!..

Burhan ESEN

YANGINDA ÖNCE NEYİ KURTARIRDINIZ?

BERDUŞ HASAN GARİPKUŞ

Telaşlanma beyabi yoktur ocağım, evim
Çıkan dumana bakma söndü gayri alevim,
Cehenneme atsalar ateşi söndürürüz,
Sıcak Temmuz ayını Şubata döndürürüz.

Tutuşmam üzerime döksen bidonla benzin,
Marsıktan farkımız yok, çekil yanmasın genzin!

LEYLÂ GÖZLERİ ELÂ

Ah nerede o yangın? Bekliyorumda gelmez,
Kaynanam evde iken karaduman yükselmez.
Evden kaçmasın diye kapıları kitlerdim,
Kül haline gelince «yarabbi şükür!» derdim.
Çağırmak gelmezdi hiç aklıma etfaiye,
Cenazesini bulsun kaldırsın Belediye!..

HACI AHMET KARABORSACI

Gelemem ben arkadaş böyle soğuk şakaya
Amacın düşsün fiyat basarmıyım tongaya
Bodrum katı şekerle ağzına kadar dolu,
İkinci kattan geçer yağın peynirin yolu.
Üçüncü katta meskûn karton sigaralarım
Onları bırakıpda söyle nasıl kaçarım?

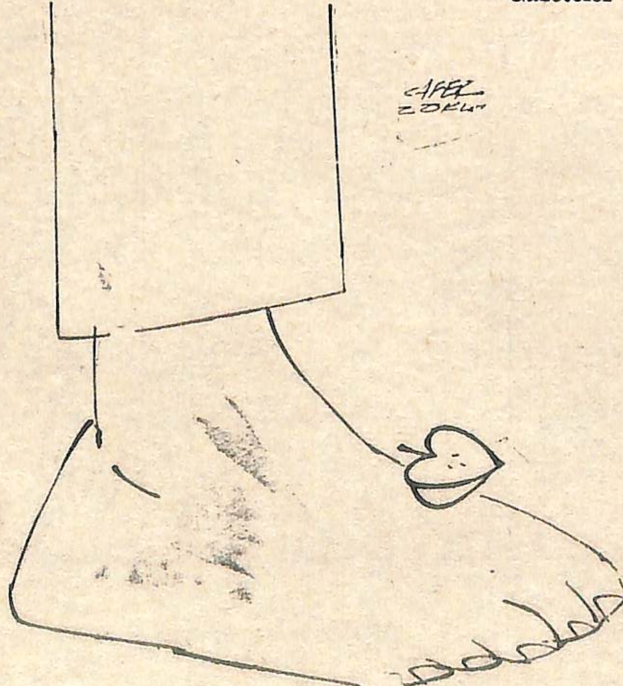
EMEKLİ HASİP GÖBEKLİ

Her ne varsa içerde yüzüm gibi solmuştur,
Bütün eşyalarımın miadları dolmuştur.
Yangın yaptığı işten zarar ile çıkacak,
Etfaiye kurtarsa Belediye yıkacak.
Kurtaracağım tekşey yarı çıkmış canımdır,
Birde aylık aldığım Emekli cüzdanımdır.

Burhan ESEN

Türkiye'de fert başına yarım ayakkabı düşüyor

— Gazeteler —

«Yarım elma, gönül alma!...»

«RAKI ŞİŞESİ ÖNÜNDE KUYRUK OLSAM!»

AKŞAMCILARIN hali duman. İçmeden sarhoş oluyorlar bugünlerde. Nedeni ortada: Piyasada arslan sütü yok!...

Son yıllarda hepimiz yo — yo yerlne yok — yokla oynamaktayız. İzmirde rakı kırklara karışmıştır da İstanbulda yüzüne bakan yoktur. Samsun depoların aynı markalı sigara ile dolu olduğunu görürsünüz. Ankara yağsızlıktan kırılırken İzmir'de satılmayarak kokan ithal malı tereyağlar denize dökülür.

Biz bu satırları kaleme alırken, Türkiye haritasının batı bölgesinde rakı kıtlığı çekiliyordu. Yazımız dizilirken Ege anasonlu nesneden çakır keyf hale gelmiş, ayıklık dalgası doğuya doğru kaymıştır. Baskı bitince yok'. un nerede karargâh kurduğu bilinmez.

Bayilerde rakı bulamıyan tiryakiler Tekele koşuyorlar:

— Ortadan kalktı rakı, görünmez oldu gözlerimizin akı!... diyorlar.

İlgililerde cevap hazır:

— Elimizde ne varsa, satıcılarda. Onlardan isteyin, bize gelmeyin...

Bayilerde ise rakının kokusu var ama, şişesi ortada yok. Arap ülkelerinden farksız durumda memleket. Bir farkla: Oralarda içki yasak olduğundan rakı yok, bizde yasakda yok, rakı da.

Toprağı bol olsun, Orhan Veli Kanık bugünler: O günlerden görmüş meğer. Bir şiirinde:

— Rakı şişesinde balık olsam! diyordu. Rahmetli ne rakı şişesinin içine girme sihirbazlığını gösterebilmişti, ne de balık olma olanağını bulabilmişti.

Ömrü yetseydi, şimdi, adı geçen mısraını şöyle değiştirecekti:

— Rakı şişesi önünde kuyruk olsam!

ZÜĞÜRDÜN ÇENESİ

Züğürt bir kez dünyaya doğuştan gelmiş noksan
Beş duyudan mutlaka dördü yoktur, arasan
Göz ister, kulak ister, haydi bir burun taksan
Oysa ne kolu vardır, ne de kalın ensesi,
Biricik organıdır, bay züğürdün çenesi...

Araba markası mı, sor tıkır tıkır saysın
Cruff'un son golünü radyo gibi anlatsın,
Dünyanın karmasına taktik verip oynatsın
Spor Toto dan vurup, geçecek Onasis'i,
Elektronik cihaz, bay züğürdün çenesi...

Monte - Karlo'da kumar kaç çeşittir, o bilir,
Racuel'in, Virna'nın özel zevkleri nedir,
Birlikte yatmış gibi, der ki, Feri seksidir
Kuvvet macunlarını saymaktır tesellisi,
İktidardan hiç düşmez, bay züğürdün çenesi...

Kim ne maaş alıyor?. Kim ne vurgun vuruyor?...
Sellefyan'ın parası kaç bankada duruyor?...
Kimin karısı kimle, kadeh tokuşturuyor?...
Bas düğmeye de dinle, teyptir züğürdün sesi,
Hem pilli, hem ceryanlı bay züğürdün çenesi...

Politik dehasına zaten yoktur diyecek,
Eğer buyur, deseler, Mecliste gürleyecek...
Bir büyük villa yapıp, Boğaz'ı süsleyecek,
Bebek'teki en güzel arsada var hissesi (!)
Dişsiz, damaksız işler bay züğürdün çenesi...

Düşündünüz mü dostlar, züğürt neden züğürttür?
Sinek kadar şey yese midesini geğirtir,
Tutunuz çenenizi, benden size öğüttür,
Deveyi bile yutsa kimsenin çıkmaz sesi,
Ama yakıtsız işler bay züğürdün çenesi...

Fikret YILMAZ

NAMELER

DEVİRNÂME

Odun devrini düşün şöyle gözünü açta,
Sonra kereste devri, başlamış idi kaçta?
Hep onlar mazi oldu yeni devri açıldı,
MOBİLYA, SUNTA devri bugün o var revaçta.

ROMANNÂME

Gece gündüz durmadan zorbalar gezer rap rap,
Kurt kuzu belli değil, devrimler oldu harap.
Başkentte, İstanbul'da hergün bir genç ölür de,
Failleri bulunmaz, ne güne geldik ya rap.

İHTİRASNÂME

İhtiras yoluna ak yüzler karalanıyor,
Bir koltuk yoluna bin oyun sergileniyor.
Eskiden memurluklar, makamlar satılırdı,
Şimdi ise açıkça, mebus kiralanıyor.

TALTİFNÂME

Eğer zamana göre güler ya da ağlarsan,
Görevinde kalırsın, her geleni yağlarsan.
Şüphen olmasın mutlak her yıl taltif görürsün,
Belibüküp, baş eyerek ellerini bağlarsan.

DERMANNÂME

Dikkat... er-aş negatif bir kana ihtiyaç var,
Başkentimizde yatan, kanamalı hastaya.
Beşeriyet namına kan vermek istiyenler,
Ne olur baş vursunlar, acele Ankara'ya.

NUTUKNÂME

Bol bol temel atmalar tüm milleti coşturdu,
Yarı aç ve yarı tok, yurttaş epey koşturdu.
Komünizme karşıyız diye nutuk çekenler,
Rus ve Bulgaristan'la kadehler tokuşturdu.

TAVSİYENÂME

«Bu Anayasa ile yurt idare edilmez
Danıştay da ha keza «bu böyle bilinsin.»
Diyene, yasalardan diyoruz vaz geçilmez
Yasalardan yakınan, iktidardan çekilsin.

ERTEKİNNÂME

İşte haykırıyorum millete hile yapan,
Öz babam dahi olsa, hiç düşünmem taşlarım.
Ben Ertekin olsam da haksız bir külâh kapan,
Billâhi kendimi de taşlar, hattâ haşlarım.

Fuat ERTEKİN

— Topraksız köylü toprak istiyor —

— Bunun içinde toprak yok!...

YAZ bekârıydım. Bu mevsimlik bekârlığımın saltanatını sürmeyi aklımdan geçirmedim. Bir defa, bekârlığa paydos deyip evlenmişim. Etme, bulma dünyası bu... Benim aklımdan geçen ya karımın da aklından geçerse? Bu korku ile harama uçkur çözmedim. Aslında, artık uçkur kullanılmadığından bu deyimi de değiştirmek gerekli. Ne olabilir? «Kilotumun lâstiğini germedim.» denilebilir.

Eşim; kendi yok. Allahı var, çok hanım, hanımcık bir kadın. Bir dediğimi iki etmez: «Peki hayatım, olur kocacığım» sözünden gayri lâfını işitmiş değilim. Hadi, vicdanını yık da böyle bir kadınla kavga et...

İnsanın karısı biraz geçimsiz, huysuz olmalı. Parasal bunalımlar, ilerlemekte olan yaş'ın kuvvet ve kudretten düşme endişeleri, dairede müdür'ün zart - zurtları, anlayışsız eshabı mesalihin kafa tutmaları... Güya, dairede «Bugün git, yarın gel...» diye vatandaşın işini savsaklıyormuşuz. Devir değişmiş azizim. Nerede eski günlerin memur saltanatı? Şimdilerde vatandaş saltanat sürüyor.

«Bugün git, yarın gel.» demek Türk Ceza Yasasına göre görevi ihmal suçu oluyormuş. Vatandaşır gözü açılmış, artık kimse o açılmış gözleri kapatamaz... İş sahibine: «Beyefendi, bugün gidip yarın gelmenizi rica ediyorum» deyince kavga hazır:» Yaaa, demek işimi yapmıyorsun, şimdi Vali bey'e gidiyorum, hemen Cumhuriyet Savcılığına dilekçe vereceğim. «tehdidi ile vatandaş memuru baskı altına almış. Nerede o eski günler?

Hattâ, bazı iş sahipleri daha da ileri gidip bu tür davranışın Anayasayı ihlâl eylemi olduğunu iddia etmektedir. İnsan vali bey'e durumu anlatabilir, Cumhuriyet Savcısına işlerin çokluğun, belgelerin tetkiki zorunluğundan bahisle işin ertesi güne ertelendiği savunmasında bulunulabilir. Ama, Anayasanın i'lâli sözü, insanın tüylerini dikenleştirmektedir.

Bu tür sıkıntıların öfkesini insan kimden çıkarmalı? Tabiî karısından... Eve gidince yemeği beğenmeyecek, ortalığın dağınıklığından şikâyet edecek, televizyonun sesinin fazla açıldığını ileri sürerek karına veryansın edeceksin. İnsan ancak böyle rahatlıyabilir.

Karıma bağırmaya niyetlensem: «Haklısın hayatım!» diyor. Böyle davranan bir kadının üstüne gitmek kötülük olur. Nihayet biz de insan evlâdıyız...

Bendeki şanssızlığa bakın: Kayınvalidem torununu görmeden, bağrına basmadan sizlere ömür... Acelen neydi bre kaynanam? Hayatta olsaydı; onunla kavga eder, günlük buhranlarımın doğurduğu dengesizliği giderirdim. Bu nedenle kaynanasından şikâyetçi olanların aklına şaşarım!..

Kaynana ile kavga etmenin korkusuz yönü, sırtını dönüp yatması tehlikesinin bulunmaması... İster sırtını dönsün, ister bağrına sokulsun, bana ne? Kocasını ilgilendiren bir konu...

Yaz bekârıydım dediysem, hayatımın ilk ve son yaz bekârlığı oldu. Bekârlık sultanlıkmış. Boş bir söz... Sultanların haremi var. Siz harem'i olmayan bir sultan duydunuz mu? Harem'i olmayan sultan'ın sultanlığı batsın...

Yaz bekârlığımı oğluma borçluyum. Ne isabetli bir tutturma!... Oğlum, Temmuz'un ilk haftasında Dünyaya teşrif ettiler. Bir sıcak, bir yalım, yaşam değil, Cehennem stajı... Bebekte bir isilik, cılk yara, yüreğiniz parçalanır. Annem torunun bu haline dayanamadı: «Ben karını ve torunumu alıp yaylaya çıkacağım;» dedi. Annem, karımın direnmesini kırdı, kaynanalığını gösterdi ve tuttuğumuz bir yayla evine göçettiler. Ohhh be, dünya varmış... İlk gün ve gece iyi. İkinci akşam eve gittim, ölü tozu serpilmişcesine bir sessizlik, toz kokusu, pislik, cırlayan ağustos böceğinin şamatası... «Ben böyle yaz bekârlığının...» diye sövüp saydım, bildiğiniz gibi değil. Hani, o sövgülerimi bir hayır sahibi banda alsaydı şimdi bir eser sahibi olurdum. Bandı tape eder, «dilimizde Sövgü'ler Kılavuzu» adıyla yayınlar, hem yolumuzu bulur, hem de edebiyat tarihine geçerdim.

Bir sabah, traşımı olup elimi, yüzümü yıkadım, ev'den çıktım. Tuvalete gitmek ayıpmışçasına insan sabah uğraşısını sayarken nedense o bölümü pas geçer. «Akşam, istifra ettim, rahatladım» diye anlatır da «Sabah tuvalete gidip bir güzel rahatladım...» demekten çekinir. İnsan her rahatlamasını, boşalmasını açıkça anlatıyor da, ayıpmışçasına tuvalete gittiğini açıklamıyor, tuhaf işte... Nihayet o da tabii bir olgu...

Akşam, bekârlığın tadını çıkarmak için bir bar'a gittim. Bar değil, yalancı cennet... Ve de yalancı cehennem... Şeffaf tuvaletli, mininin de minisi, var gibi, yok gibi etekli güzeller. Seyyar parfümeri mağazası... Orkestranın hoparlöründen yükselen, dağılıp kulaklara hançer gibi saplanan, beyin'i kemiren bir gürültü. Cehennemden beter...

Sabaha karşı eve döndüm, kafam da iyi mi iyi... Anahtarı çıkardım kapının deliğini ararken içeriden «Hışırrr, hışırrrr...» diye bir ses. Korkudan küt küt atan kalbimin sesi hışırtıyı boğdu dersem inanın.

«Muhakkak içeride hırsız var...» dedim. Asayiş de iyice bozuldu... İnanın ödüm koptu. Kalbimde de bir çarpma hevesi, gümbür de gümbür... Kalp değil, sahur davul'u... Şu saatte hırsızla uğraşacak ne gücüm var, ne de yüreğim..

«İmdat, hırsız var!» diye bağırsam mahalleliyi başıma toplayacak, rezil olacağım. Kendi hırsızını kendin yakala!...

Numaradan «Yangın var!» feryadına döksem o daha da kötü. İşgüzarın biri itfaiyeye telefon edecek, ekip gelecek. Bir de itfaiyeyi fuzuli işgalden ceza... Asıl ceza yayladan dönecek eşimden: «Ben yaylada senin hasretinden uykusuz geceler geçirirken sen eve sabaha karşı dönüyormuşsun!» diye sitemler, sırtını dönüp yatması da caba...

Anamın öğrettiği bütün duaları mırıldanıp tarzan filmlerini de anımsayıp edindiğim cesaretle kapıyı yavaşça açtım. İçeriden gelen hışırtı, kalbimin kabına sığmayan gürültüsü ile orkestra ahengi sağladı.

Hemen antrenin ışığını yakıp kapının dışında köşeye tam siper çömeldim: Hırsız, fırlayıp kaçsın... diye. Korkudan sıkıştım, kasıklarım çatlayacak, hırsızla karşılaşmak korkusu olmasa orada işimi bitirip rahatlayacağım.

Yahu, bu ne cesaretli hırsız? Işığı yaktım, bana mısın demedi soyguna, hışırtıya devam... Hırsız kör, ışığı görmedim desem adama güller. Tabancalı, bıçaklı, gözü dönmüş hırsız'ı duydum; ama ne yalan söylemeli hırsızın körünü işitmedim. Hırsız'ın mutfak balkonuna açılan kapıdan kaçmış olabileceğini düşünerek, kendi evime hırsız gibi süzülerek girdim.

Yalanım varsa, tüm günahlarınız boynuma, ev'in içi metrekaresine on kilo yağmur yağmışcasına su dolu... Durun hele, su litre ile ölçülmez mi? Radyo ve televizyonun yayınladığı hava tahmin raporlarında metrekareye düşen yağmur miktarını neden kilo olarak bildirirler? Gel de TRT'ye güven...

Ev'in içindeki su çırpıntılı dalgalar halinde bir o yana, bir buyana yayılıyor.

Ayakkabımı çıkardım, çorabımla birlikte elime aldım, paçalarımı çemreleyip salona, mutfağa, tuvalete daldım. Termosifon delinmiş, susuzluktan kıvranan İstanbulluları çatlatırcasına fışkırıyor. Termosifonu icadedene de, yapana da küfürü bastım. Bildiğim ve de yeniden bulduğum küfürlere ben bile şaştım.

Hayır, tahmininiz yanlış, sabaha dek değil, öğlene kadar çalıştım, önce süpürge ile suyu defettim, elimdeki bez'e emdirdiğim suları kovaya sıktım, halıları güneşe serdim. Daha nice kadınca çalışmalar...

Alışmış, kudurmuştan betermiş... Bana bir küfür alışkanlığı geldi, kendim bile şaştım. Dairede Anayasal haklar'dan söz açanlara ben de ağzımı açıyorum: «Ulan bana bak, Anayasa'ya ben de evet dedim. «Hayır'da hayır vardır!» sözlerine kanmadım. Anayasa biraz da benim eserimdir!..

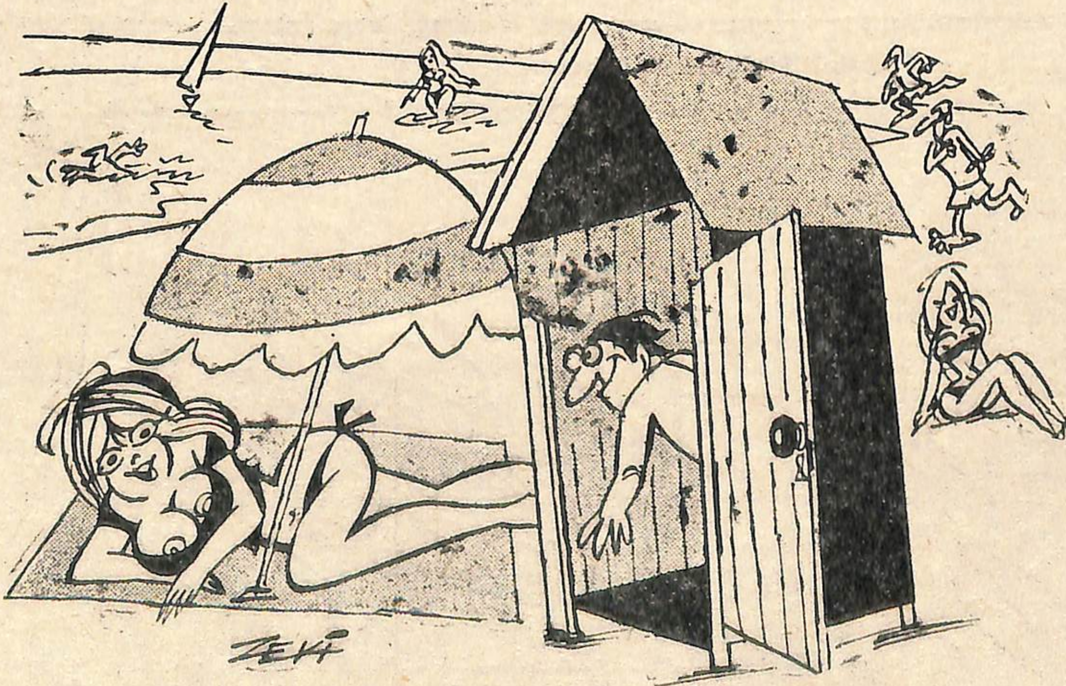
İş sahiplerinde bir korku, bir çekinme...

Uzun yıllar önce gazetelerde okumuştum: Yargıtay, «Ulan» deyimini hakaret saymıyormuş. Köy yerinde babalar, analar çocuklarını «Ulan!» diye çağırır, evlâtları da ana — babalarına «Ula baba, Ula ana!» derlermiş. Ana, baba, evlât arasındaki bu samimi hitap sözleri dilimizde hakaret anlamı taşımazmış...

Bir taraftan küfür alışkanlığı, diğer taraftan «Ulan» sözünün suç olmaması nedeniyle daireye gelenlere basıyorum kalayı... Dairede itibarım arttı, çalımlı bir kişi oldum. Sorumsuz bir kişiyim... İnsan sırtını dayı'sına dayasa, daha büyük dayı'lar var! Sırtını yasa'ya dayamak gibi var mı?...

Şimdi, siz bu yasal durumu öğrenip daireye geldiğinizde bana elinizdeki evrakı uzatıp: «Ulan, memur bey, elinden toto kuponunu bırak, bir çizik de evrakıma çek» demeye kalkmayın. Burası kırsal bölge değil, kent. Bozulurum... «Ulan, bir kent var; yakayım, evrakına bakayım...»,

K. Doğan BÜKE

Yazısız

GAZETECİ sahada antreman yapmakta olan bir futbolcuya yaklaşır.—

Gazeteci: Sayın bay futbolcu, kırk kulplu kazan adına sizinle bir röportaj yapmak istiyorum. Bana ayıracak boş vaktiniz var mı acaba?..

Futbolcu: (Hoplayıp zıplayarak) Hay hay abicim. Buyrun, sorun.

Gazeteci: Adınız nedir?

Futbolcu: Sezai.

Futbol kurdu, bakalım ne buyurdu

Gazeteci: Sezdiğiniz nedir?

Futbolcu: Boşver okumayı, kafa yormayı, sağı, solu, futbolcu ol, futbolcu. Futbolcu olduğun zaman da kendini fazla yorma, kurnaz ol. Söz gelişi: Mevsim başında ve ortasında ne kadar güzel oynarsan oyna, transfer ayında iyi oynayamadın, diplomatik davranamadın mı yersin ayvayı. Bir de şunu unutma: Spor kulüplerinin parası deniz, yemeyen domuz. Bu gibi işlerde kâr etmez ar namus!...

Gazeteci: Yiğit lâkabıyla anılır. Sizin lâkabınız var mı, varsa nedir?..

Futbolcu: Var tabii... Cingöz Recai'dir.

Gazeteci: Nedir acaba bu lâkabınızın gerekçesi?..

Futbolcu: Cin gibiyimdir de ondan. Transfer ayından önce derler toparlarım kendimi, «Müstakâr» olurum. Transfer ayında da «Fedakâr»ımdır. Yani ne yapar, ne eder, yüzbinlere kavuşmanın yolunu bulurum maçta yoruldum muydu sakatlanma numarası yaparım. Gol kaçırdım mıydı — sanki kabahat onlarmış gibi — ayakkabılarıma bakarım. Gerekli gereksiz hakeme itiraz eder, sarı kartla tanışarak taraftarlarımın yüreklerini ağızlarına getiririm. Gene de uslanmam ve aldırmam, kırmızı kartı görmeden maç bitirmem. Kızarsam şike yapar, maçı satarım. Teşvik priminin kokusunu duyarsam doping yapar, finişe kalkarım. Kısacası yok şampiyonlukmuş, yok küme düşmeymiş ilgilendirmez beni. Ben sadece dümenime bakarım!...

Gazeteci: Anladım!... Peki, var mı? daha başka numaraların, davranışın, tutumun?

Futbolcu: Ooo... Denizde kumbende numara. Attığım zar hep düşeş ve dubara. Gece gündüz elimden düşmez içki ve sigara. Karı kız dalgalarıyla da sık sık olurum baştan kara. Tek amacım günümü gün etmektir azizim. Gerisi palavra!...

Ama bu felsefemi idarecilere hiç çaktırmam haa... Maaş, prim zamanı itaatkâr olurum. Uslu uslu boynumu büker oturu-rum. Parayı bir kopardım mıydı hemen atarım yüzümden maskeyi. Eğlence yerlerinde «Sefakâr» olurum.

Gazeteci: Oysa taraftarlar maça senin güzel oyunlarını görmek için gider... Karda, kışta kilometrelerle yol teper. Umduğunu bulamazsa üzülür, boyun büker.

Futbolcu: E, ne yapalım? Akılsız başın cezasını ayaklar çeker!...

ERHAN TIĞLI

Gazeteci: Ama taraftarlar bir öğrenirlerse senin iki yüzlülüğünü. Maçlara gitmez. Stadlardan elini ayağını çeker. O zaman da senin forsun püf diye söner!...

Futbolcu: Yok canım olacak şey değil bu, taraftarlar boğazından keser de gene maça gider. Çünkü alışmışlar bir kere. Unutma: Alışmış kudurmuştan beter!.

Gazeteci: Televizyondaki maç nakilleri ve telespor programı birçok taraftarı kendi saflarına ve kameralarına çeker. Bu durumda kolay dönmez bu teker!...

Futbolcu: (Umursamaz bir tavırla) Kalanlar bize yeter!

Gazeteci: (Alaylı) İyi ama gerçekler anlaşılınca sizleri kim eker, kim biçer?...

Futbolcu: (Gülerek) Boş veer! O zamana kadar dolar küpüm. Şimdilik halim afiyet şeker!

Gazeteci: Konuyu biraz değiştirelim. En sevdiğiniz renk hangisidir?

Futbolcu: Mor. Bayılıyorum binliklerin moruna.

Gazeteci: En sevdiğiniz şarkı, türkü hangisi?..

Futbolcu: (Şarkı söyleyip oynayarak)

Kale kaleye bakar
Kaleden kanlar akar
Zengin kulüp dururken
Yoksuluna kim bakar?

Gazeteci: (Gülerek) Seni günahkâârr!...

Futbolcu: (Bıyık altından gülerek) Bu devirde günahı münahı kim takar?...

Gazeteci: Ama bu yaptığın «İhtikâr»...

Futbolcu: Hayırr... Tatlı kâr!...

Gazeteci: Merak etme. Seyirciler bilinçlenince tatlı kârlarınıza çok kârlar yağar.

Futbolcu: Kıştan sonra gelir hemen bahar!...

Gazeteci: Neyse. Türk futbolu hakkında ne gibi düşüncelerin var?

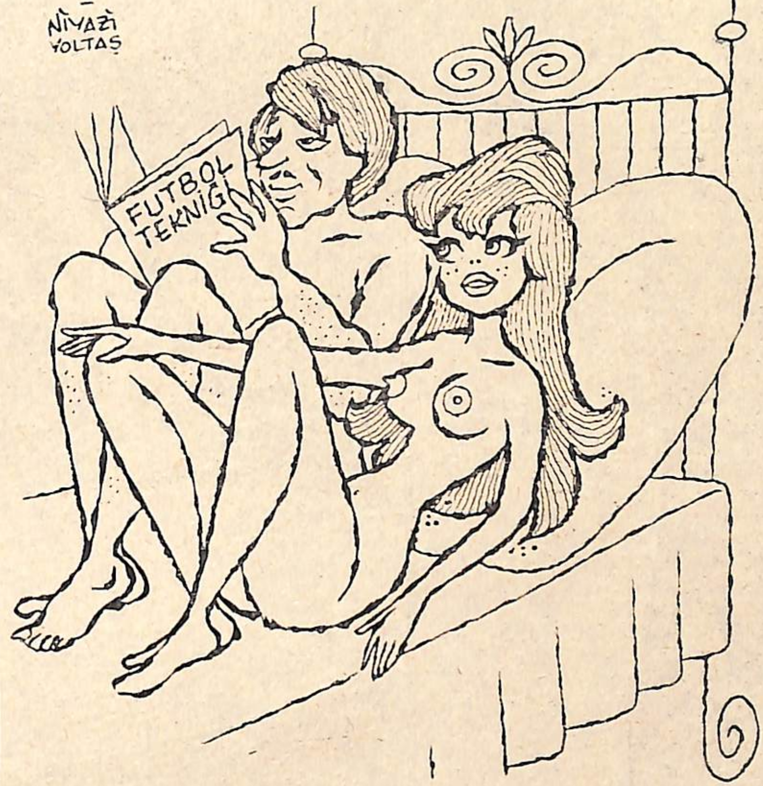
Futbolcu: (Elini sallar) İçi seni, dışı beni yakar.

Gazeteci: Peki, sonu ne olacak bu gidişin?

Futbolcu: Dur bakalım. Hemen umutsuzluğa kapılmayın: Çıkmadık canda umut var.

Gazeteci: Sizlerde bu adamsendecilik, çıkarcılık, günü gün edicilik, idarecilerde yetkili kişilerde bu sorumsuzluk, savrukluk varken sporumuzun daha çok canı çıkar!

Erhan TIĞLI

KADIN — Bir türlü gol bahsine gelmedin mi canikom?!...

— Ekmeğin gramajı gene düşürüldü —

— Türkiye'de kuş nesli tükeniyor —

— Elbet sana yüz vermez.

— Hay bana bak! ne demek «vizite ücretiniz» ben senin karınım budala

— Hasbi bırak uğur böceği ara

kız iki yüzlü değil ki!...

...ak bu böcekler daha tatlı!...

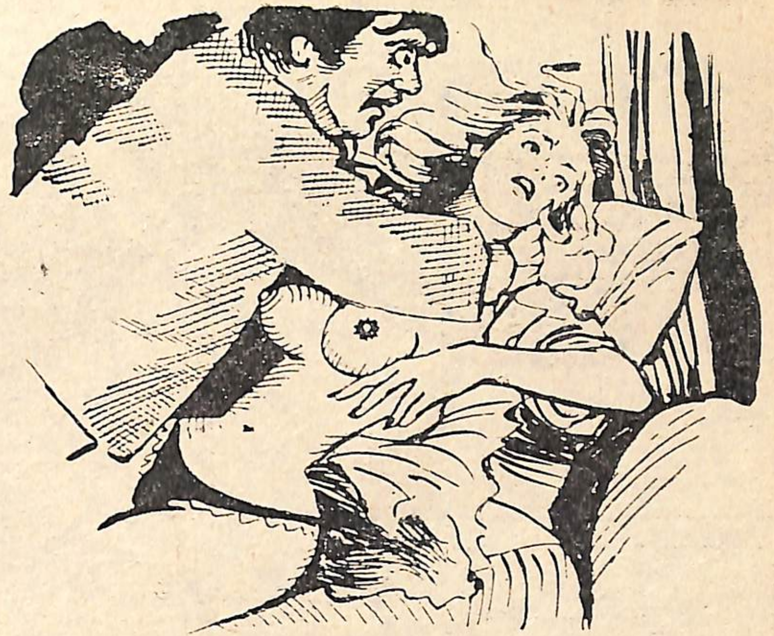

— Aradığınız hanım üst katta oturuyor ama hâlâ onu ziyaret etmeyi düşünüyor musunuz?!...

Çivileme!...

ADAM VİVET'in apartmanından içeri girerken Lola'nın midesi bulandı. Bu yapışkan kokuyu, günâh kokusuna karışan bu ucuz lavanta kokusunu iyi tanıyordu.

Her şey eskisi gibiydi.

Evet, birbirini tutmayan eşyalarla zevksiz bir şekilde döşenen salonda kötü hatıraları canlanıvermişti.

Sefahet uçurumuna baş döndürücü bir hızla bu salonda yuvarlanmıştı.

Madam Vivet, güzel misafirini sahte bir gülümsemeyle karşıladı.

— Görüyorsunuz ya, doğum gününüzü unutmadım; diye Lola gülerek elindeki paketi madama uzattı.

— Oh, ne kadar da naziksin yavrum! Benim gibi ihtiyar bir kadını hatırlamana bayıldım doğrusu...

— Dikkat edin, ezilmesin... Pasta sevdiğiniz çileklerden ve kremşantiyden yapılmıştır...

Vivet'in hilekâr küçük gözleri parladı. Boğazına düşkün, obur bir şişkoydu.

— Gel yavrum, gel şu divana, daha rahat otur. Lola'nın midesini bir kez daha bulandırmıştı.

Vivet'in eşyaları senelerden beri hiç değişmemişti. Zevksizlik ve bayağılık her şeye hakimdi bu günâh yuvasında.

— Böyle habersiz gelişimle sizi rahatsız etmiyorum ya? diye terbiyeli bir sesle sordu Lola.

— Ne münasebet yavrum! Birlikte iki kadeh içeriz, pastanı da yeriz! Getirdiğin pastayı sen mi yaptın?

Bu soru Lola'yı güldürdü. Vivet'in devamlı endişesini bilirdi: zehirlenmekten korkardı. Çünkü bu yaşlı yosma, koruduğu (!) kızların güler yüzlülüklerine rağmen kendisinden nefret ettiklerini de biliyordu.

— Elbette ben yaptım. Tarifini Normandiya'dan gelen bir arkadaşımdan aldım. Onu sizinle beraber yemek bana da büyük bir zevk verecektir.

— Ah, şimdi oldu işte!

Vivet rahatlamıştı; pastadan Lola da yiyeceğine göre, zehir olamazdı içinde. Mutfağa doğru yürürken:

— Sen kendine bir viski doldur, dedi. Mutfakta biraz işim var da...

Bir düşündükten sonra Lola divandan kalkarak büfeye yöneldi. Bardağını yarıya kadar viskiyle doldurdu. Bir yudum içti.

Dalgın dalgın elindeki içkiye baktı, «Bu kısa süreden yararlanabilir, içkisine zehir koyabilirim» diye düşündü. Ama hayır, daha kesin yolda yürüyordu.

Viski satın almıyacak kadar hasisti Vivet. Büfesinde bulunanların hepsi müşterileri tarafından hediye edilmişti. «Müşteri» düşüncesile birden irkilerek köşedeki divana baktı. İşte orada, hoyrat, kaba fakat mevki sahibi biri tarafından saldırıya uğramıştı.

O zamanlar, adı henüz Lola olmamıştı. Solange olarak gerçek adıyla çağrılırdı. Bankada çalışan ve çok az maaşı olan genç bir kocası vardı. Kendisi de çalışmadığından iki yakaları bir araya gelmiyordu. Sıkıntı içindeydiler.

Bir gün, bir ahbabının zengin ve mevki sahibi yeğeninden bahseden bir arkadaşına dert yandı. Kocasının durumunu anlattı. Acaba, tanıdığı ahbabının güçlü yeğeni onlara yardım edemez miydi? Orneğin, kocasının çalışmakta olduğu bankada henüz biri atanmamış bir şeflik vardı...

— Seni oraya götüreyim, dedi neşeyle arkadaşı. Yaşlıca bir kadındır ama iyilik sever... Yeğeni üzerinde de etkisi fazladır.

Solange teklifi kabul ederek, kocasından habersiz, arkadaşile kalkmış gitmişti o eve. Madam Vivet'le ilk karşılaşmaları kuşkuyla doldurmuştu içini. Kadını hiç sözü tutmamıştı. Ah, keşke içinden gelen sesi dinleseydi...

Otoriter bakışlı, süslü püslü giyinmiş olan bu şişman yaşlı kadının getirdiği çayı içmiş, kurabiyelerini yemişti sesini çıkarmadan.

Arkadaşı şakrak bir dille geliş nedenlerini anlatırken, madam iyi bir mal satın alan alıcı gibi dikkatle kendisini inceliyordu. Çok güzel olduğunu biliyordu Salonge. Ucuz, fakat zevkle seçilmiş ince elbisesi içindeki ahenkli vücudu bir sanat eseri gibiydi.

— Ne iyi ettiniz de bana geldiniz! demişti madam. Çok şanslısınız kızım. Çünkü yeğenim bu akşam beni görmeğe gelecek. Kocanızın durumunu ona anlatacağım. Bulunduğu bankanın ismini şu kâğıda yazıverin de unutmayayım. İki gün sonra tekrar geldiğinizde, hem yeniden görüşmüş oluruz, hem de size arzuladığınız cevabı veririm.

Solange ümit ve sevinç içinde evine dönmüştü. İki gün sonraysa, Madam Vivet'in ziyaretine yalnız başına gitmek zorunda kalmıştı: arkadaşı birden hastalanmıştı. Madam Vivet onu gayet nazik ve içtenlikle karşılamıştı. Verdiği haberse, dünyalara bedeldi: yeğeni, kocasını bankada boş bulunan şefliğe tanıdıkları aracılığı ile yerleştiriyordu.

O gün neşeyle çaylarını içerek pastalarını yemişlerdi. Bir hafta sonra da, Solange'in kocası şef olmuştu. Maaşı artmış, durumları düzeltmişti. Bu beklenmedik yükseliş, kocasını olduğu kadar çevrelerinde bulunanları da şaşırtmıştı ama, talih bu işte! İnsanın şansı her zaman kötü olmazdı ya...

Ilık bir haziran günü, elinde güzel hediyesile Vivet'in kapısını çalmıştı. Oysa, bu güzel hediyeye rağmen kaşları çatıktı Vivet'in.

— Hediyene memnun oldum yavrum ama, asıl, teşekkür etmen gereken ben değilim. Hattâ yeğenim de değil... Onun bir arkadaşı. Kendisi yarın buraya gelecek, sen de gel ve ona tşekkür et.

Bu sözlere biraz canı sıkılmakla beraber teklifi kabul etmişti. Bunca iyiliğe karşı bir teşekkürden ne çıkardı? Hem sonra, biraz çekiniyorduda Vivet'den. Belki kızardı da gelmiyecek olursa... Nasıl şef olduğunu ya kocasına anlatırsa? Kötü bir şey yapmamıştı ama kendisinden habersiz davranışına kızabilirdi. Kocası. En iyisi, son bir kez daha bu eve gelir, teşekkür eder ve bir daha da uğramazdı.

Ne yazık ki, her şey aksine oldu. Bir daha kurtulamadı bu evden.

Ertesi gün, Madamın tanıştırdığı kaba tipli, fakat çok şık giyinmiş olan adama bir iki teşekkür kelimesi mırıldandı sıkılganlıkla. Adamın yapışkan bakışları asabını bozuyordu.

— Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum...

— Ooo, çok kolay, diye adam bir kahkaha attı.

Madam içki getirdi.

— Siz içerken ben çarşıya kadar gidip, alış veriş yapacağım. On dakikaya kalmaz gelirim. Ben işimi hep çabuk görürüm...

Odada adamla yalnız kalan Solange bir tuzağa düştüğünü ancak o zaman anlamıştı. Ne yapacağını bilemiyordu. Bağırıp çağırsa rezil olur, kocasının istikbalini mahfederdi.

— Dünyanın en güzel kadınının şerefine! diye adam bardağını kaldırdı. Siz de içsenize! Neden içmiyorsunuz? Az önce bana teşekkür etmek istediğinizi söylüyordunuz. İşte teşekkürün en güzel şekli, kendinizi ikram edin!

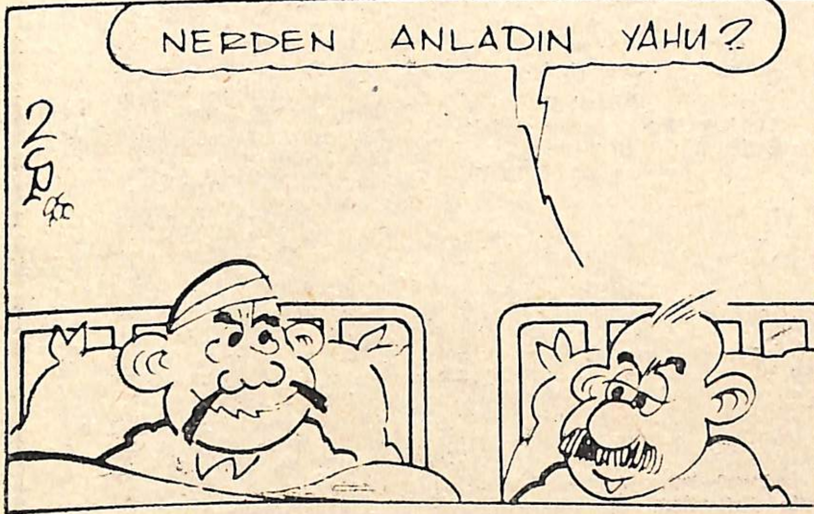
Kapıya doğru dönerek koşmuştu Solange, ama geç kalmıştı. Adam ondan tetik davranarak üstüne atılmıştı. Öylesine güçlüydüki, kurtulamadı. Şu pis divanın üzerinde en kaba şekilde sahip oldu ona.

— Kilotu, pabucu falan derken bir de bunun kürkünü satmaya kalkarlarsa yandık!

MAHMUT BEY

İki saat sonra, Vivet döndüğünde, Solange yapayalnız ve hüngür hüngür ağlıyordu.

Vivet teselli etmişti onu. Susacak olursa hem kendisi, hem de kocası için iyi olurdu. Başka çaresi yoktu zaten. Susmuştu.

Kısa bir süre sonra, Vivet tarafından yeniden çağırılmıştı. Kocasının bulunduğu bankada bir direktörlük açılmıştı. «O adam» kocasını müdür yapacaktı ama, yeniden buluşmaları şartile. Gelmeyecek olursa, kocasını müdür yapmıyacağı gibi, eski işinden de attıracak vede herşeyi açıklıyacaktı.

Dehşet içinde kalan Salonge yeniden çalmıştı Madam Vivet'in kapısını. Kocası müdür olmuştu ama o uçurumdan yuvarlanmıştı artık.

Kısa bir süre sonra bir gün, kocası boşanmak istediğini, her şeyi öğrendiğini söylemişti. Bir celsede de boşanmışlardı. Yapayalnız kalışını hemen öğrenmişti Vivet. Onu evine çekmesi de güç olmamıştı tabii.

Dört senedenberi, Lola adı altında özel bir apartmanda Madam Vivet'in hesabına kiralık kadın olarak çalışıyordu. Yalnız değildi bu işte. Kendisi gibi sekiz zavallı genç kadın daha vardı. Ayrı dairelerde, büyük bir lüks içinde yaşıyorlardı ama bankada beş kuruşları bile yoktu. Her şeyi Vivet idare ediyor, onlara güç sağlıyacak olan en küçük bir fırsat bile vermiyordu ellerine. Yaşantıları bir gösterişti sadece. Sürekli olarak Madamın tehdidi altındaydılar.

Kısa bir süre sonra da, bu genç kadınların meçhul bir yere doğru yola çıktıklarını farketmişti Solange. Madam Vivet para için her şeyi yapan insanlardandı. Hiç bir acıma ve utanma duygusu duymadan, onları esir gibi çalıştırdıktan sonra, güzellikleri solmağa yüz tutmuş olanları Beyaz Kadın ticareti yapanlara satıyor, onları Arap ülkelerine gönderiyordu.

...... Vivet'in odaya girişiyle acı anılarından sıyrıldı. Ağzında bir şeyler çiğniyordu Madam. Umursamaz bir tonla:

— Küçük bir yolculuğa ne dersin, ha? diye sordu. Bir seyahatin, bir değişikliğin sana iyi geleceğine eminim...

«İşte, benim sıram da gelmiş, demek yıpranmağa yüz tutmuşum» diye içinden geçirdi Lola.

— Nereye?

— Afrikada güzel bir gece kulübü işleten bir dostum var. Geçen gün aldığım bir mektubunda senin tipinde bir kız aradığını yazıyordu. Bir kaç ay içinde sadece... Hem orada kazandığın paraları kendi hesabına bankaya da yatırabilirsin..

Lola gülümseyerek ona baktı. Getirdiği pastayı kutusundan çıkarmış, masa üzerine koymuştu. Sonra iki tabak getirdi, kocaman kocaman dilimler keserek pastayla doldurdu tabakları. Lola kendisine uzatılan tabağı aldı, çatalını batırdı pastaya ve yemeğe başladı.

— Oh, eline sağlık çok güzel yapmışım, nefis!...

Madam da kendi pastasını atıştırmağa başladı. Ağzı dolu dolu:

— Nefis te sözmü, dedi, harika... harika... Bu pastayı nasıl yaptın bana öğretsene. Bende çilekli pasta yaparım ama bunun kadar güzelini hiç bir zaman yapamadım. Çok hoş bir koku var bunda...

Tabaklarındaki pastaları iştahla yiyerek bitirdiler.

— Bir parça daha istermisin? diye Vivet sordu

— Hayır istemem, teşekkür ederim. Pastayı size getirdim. Hem beni şişmanlatır.

— Haklısın yavrum. Bana gelince, artık güzel bir vücuda ihtiyacım yok nasıl olsa,

— Siz hiç bir zaman çok şişman olmadınız... Sadece biraz tombulsunuz. Keyfinize bakın.

Kutudaki pasta sona erince, Vivet ağzını kâğıt peçete ile silip:

— Şimdi söyle bakalım bunu nasıl yaptın, dedi. Söylemezsen gece uykum kaçar... Özel olarak ne koydun içine? Bir türlü anlıyamadım..

Lola acı acı güldü:

— Çok basit bir şey, dedi, ARSENİK... Sadece ARSENİK.

Bir anda yerinden fırlayan Madam:

— Alay etme! diye bağırdı. Bilirsin, böyle şakalardan hoşlanmam.

Lola tatlı bir tebessümle:

— Alay etmiyorum, dedi. Bana sürdürmek zorunda bıraktığın hayattan bıktım. Sonunda Afrika'ya, yada Kuzey Amerika'ya göndereceğini de biliyordum. Bu günkü sözlerini işitince de, tam vaktinde hareket ettiğimi anlıyarak sevindim. Ama bu kezki yolculuğa seninle beraber çıkıyoruz. Nasıl, memnun oldunmu?. Hiç dönülmiyecek olan bu yolculuktan memnun olmadın mı yoksa?

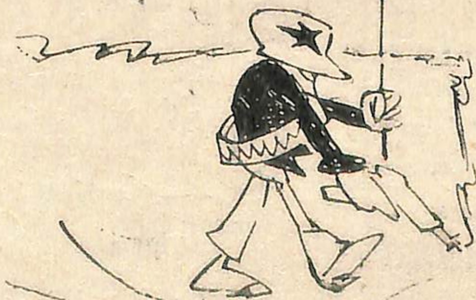
— Olamaz... Olamaz böyle şey...

— Oh, oldu bile!

Berrak bir kahkaha yükseldi Lola'nın güzel dudaklarından. İlk defa olarak içten bir şekilde gülüyordu. uzun süredenberi böyle gülmemişti. Kendini kurtulmuş hissediyordu. Bardağına biraz daha viski koyduktan sonra:

— Yaş gününüz kutlu olsan Madam Vivet! dedi.

Bill Blondy'den Çeviren:
Süheylâ AYKUT

ÜFLEMEK YETMEZ

Adam PTT ye girdi, gişeye gelerek bir pul istedi. Sonra gelerek:

— Bu pul yapışmıyor, dedi.

— Memur «Islattınız mı?» diye sordu.

— Hayır üfledim... deyince memur dayanamayıp:

— Üflemek yetmez, dedi. Üç kulhuvallahi ile birde elham okuyacaksın ki yapışsın:

BETERİ

İki arkadaş hırçın kadınlardan şikâyet ediyorlardı. İçlerinden biri:

— Yine biz şanslıyız, dedi. Tanıdığım sağır ve dilsiz bir çift her gece kavga ederler... Kadın ona parmak işaretleriyle türlü hakaretler eder, tam kocası cevap vereceği zaman elektriği söndürüverirdi!..

İlhan İŞÖZEN
Numune Hastanesi karşısı
Güzel Evler Ap. A/Blok No. 9
SİVAS

İÇİYORMUŞ

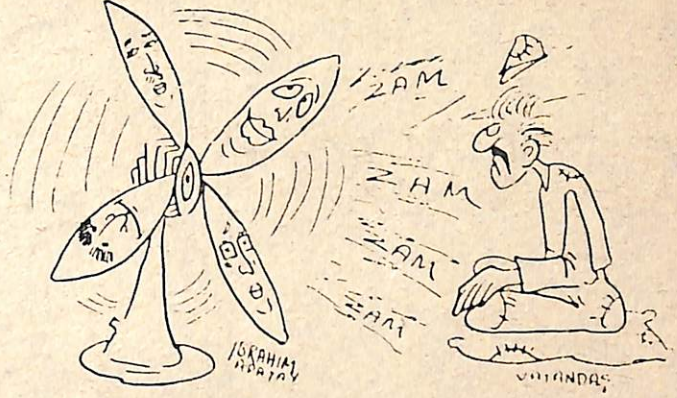
Her gece içip içip eve sarhoş gelen kocasına karısı çattı.

— Nedir sen her gece böyle eve içip içip geliyorsun bunu bayağı huy ettin dedi..

Erkek bunun üzerine karısına:

— Ne yapayım karıcığım dedi. Sana zahmet olmasın diye bunu yapıyorum. Çünkü senden ne zaman su istedimse evde bana bir bardak soğutulmamış hamam gibi sıcak suyu başıma kaka söylene söylene getiriyorsun. Ben de bunun için dışarda içiyorum. Öyle geliyorum ama hamam suyu yerine imam suyu içiyorum ne fark ederki...

B. IŞIK
Ekin Sokak No. 54/4
Yeşilyurt/İSTANBUL

Yazısız

(İbrahim APATAY/ANKARA)

S A Ç

— Biri ötekini:

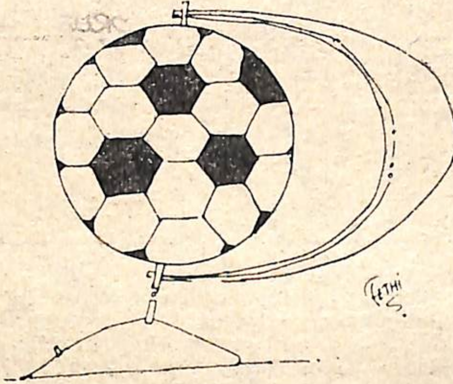
— Niçin saç uzatıyorsun?

— Kafayı üşütmemek için.

Kemal POLAT
Alaybey Mah. Güzelce Sokak
Erden Apt. Kat: 3
GAZİANTEP

BİR ŞEYLER

Tam başladı film
Herkes de ayrı bir heyecan
Jön kadını öpüyor soyuyor
Velhasıl demek isteğim
Adam kadın tam tekmil doyuyor
Birden kesilir film
Islıklar küfürler sırayla
Makiniste bir şeyler oluyor...
Bedri APPAK
P.K. 90 — Ödemiş/İZMİR

Yazısız

(Fethi DEVELİOĞLU/İSTANBUL

ARZ-I HAL

Efendim bendeniz:
Tertemiz,
Donsuz, gömleksiz,
Arkası yamalı,
Diplomalı
Evrak hamalı,
Hacettepeli;
Ağızlarından tıpalı
Bir avrat ve iki sıpalı,
Ardı açık, önü kapalı
Taban kat sakinlerinden,
İsteyince ölüp dirilebilen,
Filân dereceli,
Fişmekân kademeli,
Yandan ödemeli,
Önden: «Bilmem ne demeli!».
Gözü tavana dikilekalmış biriyim.
Dilekçeme tez cevap beklerim...
Cevat BAYYİĞİT
Yakacık Blokları, No. 26 — A. 9
Yenimahalle/ANKARA

— İşsizlik her gün artıyor —
Hilmi KAYMAK

AVCI PALAVRASI

Hiç bir şey bulamadan saatlerce dolaşan iki avcıdan biri sonunda bir karga vurur. Yere düşen kuşu kanadından havaya kaldırıp arkadaşına övünür.

— Hey anam hey... Bıldırcına bak, bıldırcına!...

— Ağır ol bakalım arkadaş, kapkara bıldırcın nerde görülmüş?...

— Ben bunun geçen ayda kocasını vurmuştum... Bu onun yastutan dul eşi...

İlhan İŞÖZEN
Numune Hastanesi karşısı
Güzel evler Ap. A/Blok No: 9

TABLO

İki deli, istasyona yakın bir kahvede oturmuş çay içiyorlardı. Bir müddet birbirleriyle münakaşa ettiler. Vakit bir hayli ilerledi. Sonra eve döndüler. Delinin birincisi, evin kapısından içeri girer girmez, masanın üzerinde duran tabloyu gördü. Üç çıplak kadının gölde yıkandığını canlandıran bu tabloyu asmak için duvarda çivi aradı. Bulamayınca da balkona çıkıp, sandalyenin altındaki çekici aldı, çivi kutusundan da bir çivi çıkardı. Ters olarak tuttuğu çiviyi duvara çakmıya uğraşırken, bunu şaşkınlıkla seyreden ikinci deli, artık daha fazla dayanamayıp, oturduğu yerden kalktı:

— Yahu sen ne aptal şeysin, dedi. Görmüyor musun o karşı duvarın çivisi.

Hüseyin Avni DEDE
P. K. 511 Karaköy/İSTANBUL

ZOMBA

İlk okul 3. sınıftaydık. Birgün öğretmen Vahit ismindeki arkadaşımıza: «oğlum müdür odasında zımba var, çabuk getir Arkadaşımız gitti, bir süre sonra yanında şişman bir çocukla sınıfa girdi.

Öğretmenimiz hayretle sordu;

— «Evlâdım ben senden neyi getirmeni istemiştim?

Arkadaşımız cevap verdi:

— İşte istediğinizi getirdim öğretmenim.

Öğretmenimiz çok sinirlendi ve arkadaşımıza iki tokat patlattı.

Sınıftan birkişi ayağa kalkarak durumu açıkladı:

— Öğretmenim! O arkadaşın lakabı zombadır!

Deyince, sınıf kendisini tutamayıp kahkahayı bastı ama öğretmenimiz şaşkın şaşkın, gülen çocuklara bakıyordu.

Bekir TİRYAKİ
Aydınbaba Mah. Şoför Geçidi
Na: 11/GAZİANTEP

BAŞ YERİNE AYAK

Orta okul son sınıftaydık. Yatılı okullara giriş koşulları gelmişti.

Coğrafya dersinde ilhan parmak kaldırdı:

— Hocam benim evrak tamam, aceba başka ne yapayım?

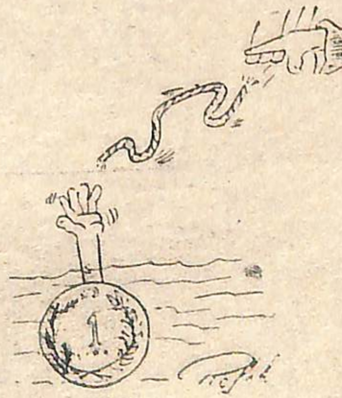
Öğretmenimiz:

— Senin işin bitmiş! Hemen idareye baş vur.

Deyince İlhan:

— Hocam, dedi, geçen gün başım kapıya çakıldı, ağrıyor; acaba ayak vursam kusuru varmı?

Mehmet HAMEŞ
Hassa Lisesi 5 Ed. B. No: 109
HASSA/HATAY

Yazısız

(Refik TINEŞ/ANKARA)

YA ODUNLARIM!

Taşradan cizre ilçesine odun getiren köylü vatandaşa bir köy öğretmeni tesadüf eder elindeki yüklerile köylüye:

— Benim yüklerimi şehire kaça götürürsün ve bu merkep yükünü kaça satarsın! Köylü:

— Yükümü 40 liraya satarım ve yükünüde 40 liraya götürürüm..

Der. Bunun üzerine öğretmen:

Al sana 100 lira beni götür, der.

Köylü ne dese beğenirsiniz..

— «Peki ya benim odunlar ne olacak?

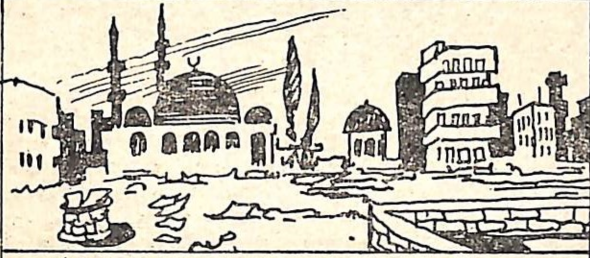
Ve öğretmeni almadan şehre gelir.

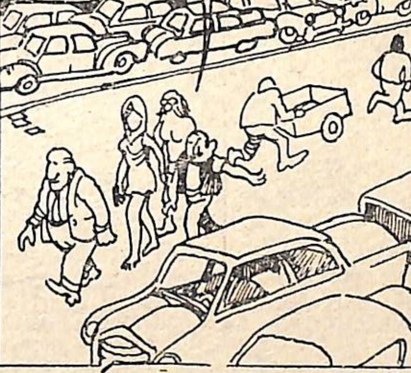
Hüsamettin BİLGE
Sümerbank Cizre Mağazası
Cizre/MARDİN

TURİSTLER

Uyduran ve çizen Aydın Alustaoğlu

Haftaya Tarihi Eser Kaçakçıları!..

aydın

Yozyürek'in Yeni Serüvenleri

SULHİ DÖLEK

Yozyürek ve babalar

YOZYÜREK yolda bir çivi buldu. Yepyeni bir çiviydi bu. Paslı falan değildi. Yolun kenarına oturup düş kurmaya başladı. Çivi bir başlangıcın simgesiydi. Çivi, tahta, çimento, cam, tuğla ve kiremit bir araya geldiklerinde içinde oturulacak bir yuva oluştururlardı. Bu yuvada mutlu çiftler oturabilir, sevimli çocuklar yetiştirebilirlerdi. Bu çocuklar büyük adamlar olabilir, dünyaya barış getirebilirlerdi. Aç, açık, mutsuz kimse kalmayıncaya dek çalışabilirler, sorunları tümden çözerler, yeryüzünü cennet yaparlardı.

Ev kurabilmek için bir arsa gerekli olduğunu hatırlattı Yozyürek'e kafasındaki ses. Sonra ev yapabilmek için çok para gerektiğini, çimentonun karaborsada olduğunu, öteki yapı malzemelerinin de durmadan pahalandığını, çocuk büyütmenin kolay olmadığını, binbir zorlukla büyütülen bir çocuğun da sonunun ne olacağının bu ortamda kestirilemeyeceğini...

Bir tek çivi bir halta yaramazdı. İster eski, ister yeni olsun.

Yozyürek çiviyi duvar dibinde yatan kaşıntılı bir köpeğe fırlattı.

Az ötede, köşe başında iki adam kavga ediyorlardı. Elinde olmadan kulak misafiri oldu adamımız. Sonra istemeden kavgacılara biraz yaklaşıp daha iyi kulak misafiri oldu.

«Pis herif!» diye kafa tutuyordu biri. «Seni aklı başında bir insan sanmıştım. Beni yerin dibine soktun. Onurumu ayaklar altına aldın. İki seçeneğim kaldı şimdi: İntihar etmek, ya da senin canını alıp öyle intihar etmek.»

«Yapma,» dedi öteki. «Söyledikleri akılsızca. Hele ikinci dediğin büsbütün akılsızca. Çok istiyorsan sadece kendini öldür, sana engel olacak değilim.»

Öfkeli adamın yüzü büsbütün kızardı. Boyun damarları iyice şişti. Ne diyeceğini bilemeden durdu bir süre. Sonra kuyruğu çekilmiş bir kaplan gibi atıldı, öbür adamın gırtlağına sarıldı.

Kenarda dikilip «Yapmasana,» diye karıştı Yozyürek. «Adamcağızın bir yerini inciteceksin.» Sonra, görevini yapmış kişilere özgü bir rahatlıkla kavgayı izleyip tadını çıkarmaya koyuldu.

Gırtlağı sıkılan adam, gırtlağını sıkan adama gerçekten kötü bir şey yapmış olmalıydı. Haksız olduğu apaçık ortadaydı. Kendini savunmuyordu bile. Yozyürek'inkine benzer bir kayıtsızlıkla kendi boğuluşunu izliyordu. Yozyürek elinde olmadan hayranlık duydu adama ve yardım etmeye karar verdi. Gidip öfkeli adamın boynunu koluyla boyunduruk gibi sardı. Soluğu kesilince, sıktığı gırtlağı bıraktı öfkeli adam.

«İşinize karışmış olmayayım ama, neler döndüğünü bana da anlatır mısınız? Belki bir yardımım dokunur.»

«Hastir!» dedi kızgın adam, boynunu oğuşturarak.

«Doğru,» dedi öbürü. «Hastir!» O da boynunu oğuşturuyordu.

Kızgın adam yine kurbanının üstüne atladı. Bu kez boğuşmaya Yozyürek de katıldı. Kavgacıları ayırmaya çalışıyor, beceremeyince ikisine de vuruyordu.

Yoldan geçen bir yaşlı kadın yaygarayı bastı. «Yetişin ey ahali! Güpegündüz birbirlerini öldürüyorlar. Bu memlekette kanun yok mu?»

Üçü birden didişmeyi bir an için bırakıp yaşlı kadına ağız birliğiyle «Hastir;» çektiler. Kadıncağız kıpkırmızı oldu, başörtüsünü düzeltip uzaklaştı.

Sonunda iki kavgacıyı yatıştırıp üstlerine tüm ağırlığıyla oturmayı becerdi Yozyürek.

«Şimdi söyleyin bakalım, nedir derdiniz?»

«Ben iş gezisine çıkarken bu rezil herife kızımı emanet etmiştim,» dedi kavgacılardan kızgın olanı.

«Evet, etmişti,» dedi öbürü. «Şimdi de teşekkür edeceği yerde...»

«Kızımı nasıl buldum döndüğümde, biliyor musun?»

«Nasıl buldum?» diye sordu Yozyürek.

«Sağlığı falan yerindeydi. Yüzü gülüyordu. Ama gebeydi.»

«Gebe miydi?»

«Evet, gebeydi. Sen kızını en yakın arkadaşına, evli - barklı, yaşlı - başlı bir adama bıraksan, döndüğünde de gebe bulsan ne yapardın?»

«Benim kızım yok,» dedi Yozyürek. «Onun için bilemeyeceğim.»

«Benim kızım var. Bu gördüğün mendebura bıraktım. Döndüğümde gebe buldum. Onun için, ne yapacağımı çok iyi biliyorum.»

«Bu herifin seninkinin yaşında bir kızı var mı?»

«Hayır, yok. Olsaydı işler biraz kolaylaşırdı. Sadece benim kızımın yaşında bir oğlu var.»

«İşin zor,» dedi Yozyürek. «Kızın kimden gebe kaldığı belli mi?»

«Ben de buna akıl erdiremiyorum,» dedi emanete gerektiğince gözkulak olamamış adam. «Kim olabilir, bir türlü anlayamıyorum.»

«Babası burada yokken çok gezip tozdu mu kız?»

«Ne gezer... Köşebaşındaki bakkala gitmek için bile benden izin alıyordu.»

«Belki bakkal becermiştir,» dedi Yozyürek.

«Saçma! Bakkal seksen yaşında.»

«Seksen meksen, hiç belli olmaz.»

«Bakkal kadın üstelik.»

«Bunu önceden söyleseydin ya!»

«Adamın üstünde biri otururken doğru düşünmesi beklenemez.»

Yozyürek kızın babasına döndü. «Belki de bu herif kendisi gebe bırakmıştır senin kızı.»

«Keşke bu doğru olsaydı,» dedi görevini aksatmış olan adam. «Ne yazık ki benim o taraklarda bezim kalmadı.»

«Doğrudur,» dedi kızın babası. «Parmağını bile zor kaldırır o.»

«Nereden biliyorsun?»

«Karısı söyledi.»

Bu kez suçlu adam öfkeyle debelenmeye başladı. «Ulan benim karım böyle bir şeyi nasıl söyler sana? Nerede söyledi?»

«Konuyu dağıtma,» dedi kızın babası. «Kızımı kim gebe bıraktı?»

«Ben doktor değilim.»

«Bir dakika, bir dakika,» diye onları yatıştırdı Yozyürek. Olay kafasında aydınlanır gibi oluyordu. «Biraz önce bu adamın senin kızın yaşında bir oğlu olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?»

«Evet.»

«Nerede şimdi bu oğlan?»

«Nerede olacak, evdedir,» dedi oğlanın babası. «Sabahtan akşama dek tembel tembel oturur. Bilseniz bu hayırsızdan neler çektiğimi...»

«Yani,» dedi Yozyürek, «bu adamcağız gezideyken ateşle barut hep yanyana mıydı?»

«Öyle sayılır.»

«Kızın yattığı oda oğlanın yattığı odaya yakın mıydı?»

«Öyle sayılır.»

«Ne demek öyle sayılır?»

«Doğrusunu istersen benim oğlanla bunun kızı aynı odada yatıyorlardı. Bizim ev pek büyük değildir.»

Kızın babası kudurdu. «Alçak namussuz! Bu senin yaptığın olacak iş mi?»

«Bu senin yaptığın olacak iş mi?» diye soruyu tekrarladı Yozyürek.

«Neden olmasın?» dedi oğlanın babası. «Yataklarının arasında bir paravan vardı.»

«Baksana,» dedi Yozyürek. «İki yatağın arasında bir paravan varmış.»

«Paravan varmış! Ya oğlan paravanın çevresinden dolaşıp kızın yatağına girdiyse?»

«Doğru ya,» dedi Yozyürek. «Ya oğlan böyle yaptıysa?»

Oğlanın babası elini alnına vurdu. «Bakın bu benim aklıma gelmemişti. Evet, mutlaka böyle olmuştur. Bizim hayta paravanın çevresinden dolaşmıştır.»

«Gördünüz mü?» dedi adamları bırakan Yozyürek. «Sorun çözülüverdi birden. Bir daha anlayıp dinlemeden birbirinizi kırmayın. Hadi, şimdi el sıkışıp barışın bakalım.»

Kızın babası elini uzattı ama, kafası iyice karışmış gibi bir görünüşü vardı.

Sulhi DÖLEK

Yozyürek'ten Yozlamalar:
«Bazıları öküz altında buzağı aramak meraklındadırlar. Oysa basit düşünmek çoğu zaman karmaşık düşünmekten daha yararlıdır.»

— A.P. de Demirel'e yeni rakipler çıktı —

«Ağır ağır ineceksin bu merdivenlerden»!...

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Sekreter : Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11
İLAN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı : 250 kuruş.

Dünya Karikatürleri

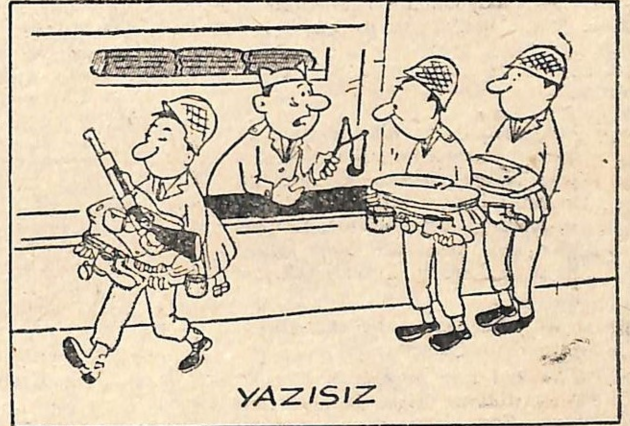
TEHLİKELİ BİR ADAM DEĞİL BU!.. DIŞARI ATMAN İÇİN DÜBLÖR KULLANMANA NE GEREK VAR?

Ah Biz insanlar!

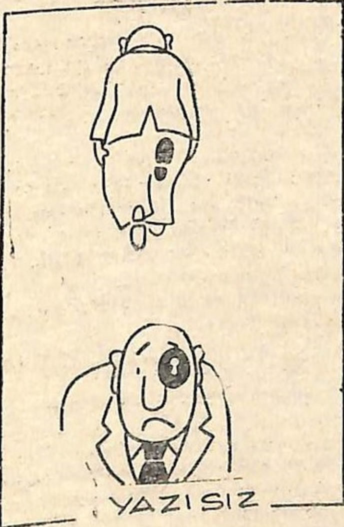

YAZISIZ

YAZISIZ

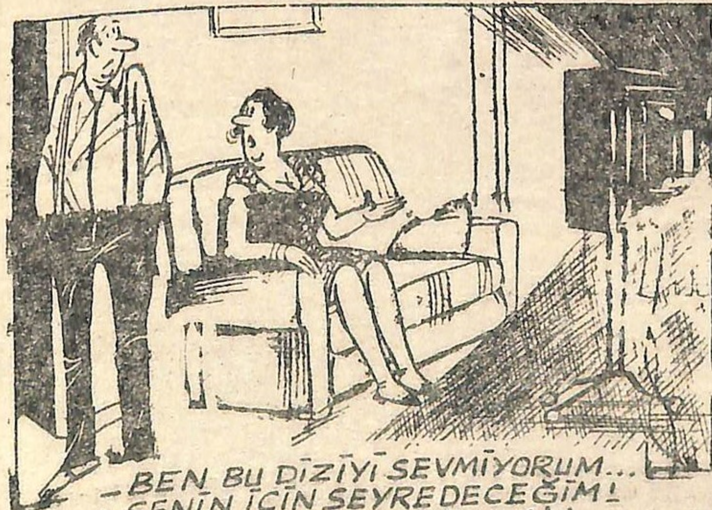
YAZISIZ

ŞİMDİ NE YAPACAĞIMIZI YAZMIYOR!

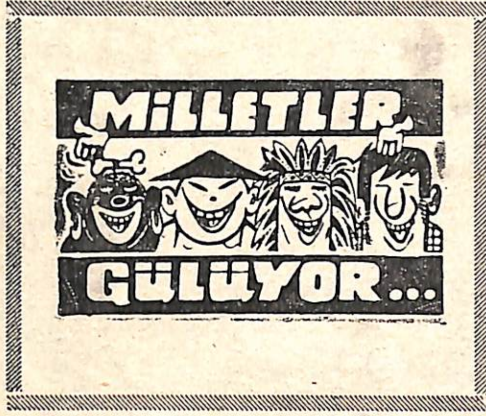
YAZISIZ

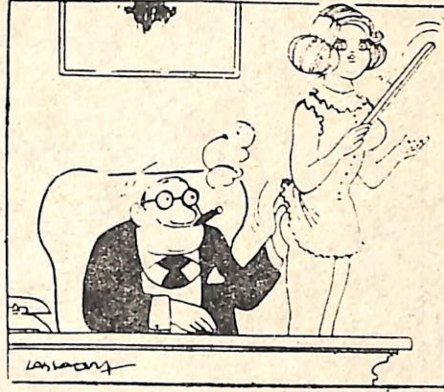

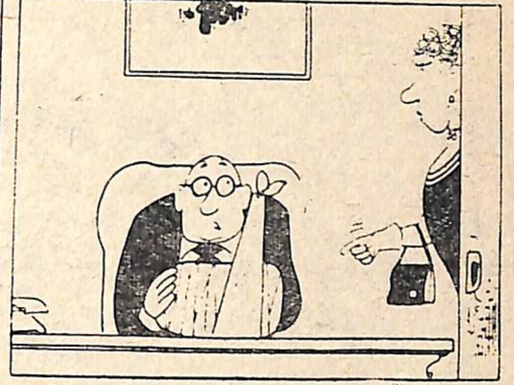
BEN BU DİZİYİ SEVMİYORUM... SENİN İÇİN SEYREDECEĞİM! SEN BULAŞIKLARI YIKA!..

YAZISIZ

— Önemli bir şey yok karıcığım... Ufak bir iş kazasıydı sadece...

— «Mikroskopik araştırma» dediğin bu mu?...

AKSİ KADIN

Jules'in karısı hiç memnun olmazdı. Kocası ne yapsa, ne söylese kötüye yorardı. Bir gün iki kravat hediye etti karısı. Biri kahverengi, biri lacivert. Hediyelere çok teşekkür eden Jules ilkin kahverengi kravatı takınca, karısı:

— Lâciverti beğenmedinmi yoksa? diye sordu.

Derhal onu çıkararak lâcivert kravatı taktı Jules. Bu kez, karısı:

— Kahverngiyi zaten beğenmediğini, numara yaptığını anlamıştım, diye homurdandı.

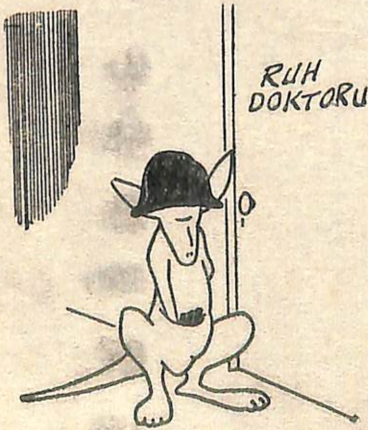
SAYAÇ

Trafik polisi, kontrol için bir otomobili durdurduğunda, hayretle:

— Sayacınız yok sizin, dedi. Fakat, kaçıncı vitese gittiğinizi nasıl anlıyorsunuz?

Şoför cevap verdi:

— Basit bir şekilde, 30 klm. gittiğimde ön lâmbalar titriyor, 50 klm. ile gittiğimde kapılar titriyor, 50 nin üstüne çıktığımda ise kendim titremeğe başlayınca anlıyorum.

Yazısız

Kızılderili kadın!..

Amerikan - Kızılderili savaşları sırasında küçük kasaba istasyonuna trenden bir kadın iner. Bir kaç saat sonra başka bir trenle yola devam edecektir. Ama çok uykusuzdur. Kasabadaki tek otele gider. Otelci:

— Dört yataklı tek oda var, oradada bir yatak boş, diğer üçü kızıl derililerle dolu.

— Zarar yok, der kadın, yalnız gün doğmadan beni uyandırın, trene yetişeceğim.

Kadın odaya ve yatağına girer, derhal uyur. Kızıl deriliIer bakarlarki odalarında bir soluk yüz var, çok kızarlar. Ama o bir kadın olduğu için öldürmeyip ellerini ve yüzünü kırmızıya boyarlar. Böylece, onu kendilerine benzettikten sonra uyurlar.

Otelci kadını gün doğmadan uyandırır. Kadın uyku sersemliği ile trene zor yetişir. Az sonra gün ışır. Biletçi: «Bana baksana sen, der, yanlış yere oturmuşsun, kızılderililere ait vagon arkada.» Kadının itirazları karşısında cebinden aynasını çıkararak ona uzatır: «Bana inanmıyorsan bak kendinede ne olduğunu gör» der. Kadın aynadaki aksini görünce bozularak:

— Hay sersem otelci, diye söylenir, yanlış müşteri uyandırmış!..

— Kocam mı? Şey... göz banyosu yapıyor!...

YEMEK LİSTESİ

Kadın çok kıskançtı. Bir gün kocasile sokakta giderlerken güzel bir kız geçti yanlarından. Adam ona bakınca, kadın dayanamıyarak çıkıştı:

— Evli olduğunu unutuyorsun galiba. Kıza yiyecek gibi baktın..

Erkek cevap verdi:

— Ne çıkar bundan, İnsan perhizde olabilir ama, bu onun yemek listesine bakmasına mani değildirki...

DELİLER

Alexandre Dumas yeni aldığı uşaktan hiç memnun değildi. Üç silâhşörün yazarının en sonunda siniri bozuldu ve:

— İkisinden biri, ya sen delisin, yada ben, dedi.

Uşak başını eğerek cevap verdi:

— Aman efendim, sizin gibi ünlü bir yazar deli bir uşağı hizmetinde bulunduracak değilya!...

EN GÜZEL YERİ

Bir barda, bir müşteri garsona bardakla içki getirtiyor, içkiyi yere döktükten sonra bardağı çatur çutur yiyor ve yerinden kalkarak gidiyor. Diğer müşteri onu görünce hayretle garsona:

— Ne kadarda garip! dedi.

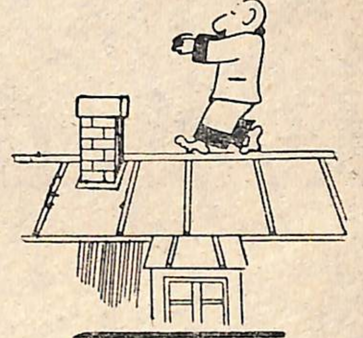
Garson cevap verdi:

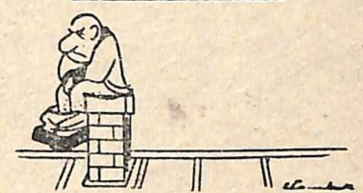
— Hiçte değil, Parasını ödediği halde, bakın bardağın en güzel kısmı olan dibini yememiş!...

İNATÇI TAVUKLAR

Madam, köylünün birinden bir düzine yumurta almıştı. Ama akşam onları omlet yapmak için kırdığında hepsinin boş olduğunu gördü. Ertesi gün köylüye giderek durumu anlattı ve parasını geri istedi. Köylü başını sallıyarak:

— Çok üzgünüm madam, dedi. Haklısınız, size paranızı geri vereceğim. Ama sonrada, doğum kontrol hapı almayın diye ısrarla tembih ettiğim tavukların gidip canına okuyacağım.

Yazısız

PRATİK SATICI

Bir seyyar satıcı elektrikli traş bıçakları satıyordu. Yoldan serseriyana geçmekte olan birini durdurarak:

— Hey arkadaş, dedi, iyi bir iş yapmak isterseniz elektrikli traş makinemden satın alınız, çok memnun kalacaksınız. Çünkü...

Adam bağırdı:

— Beni rahat bırak, Ben zaten hayattan bıkmışım. Her şey aksine gidiyor benim için!...

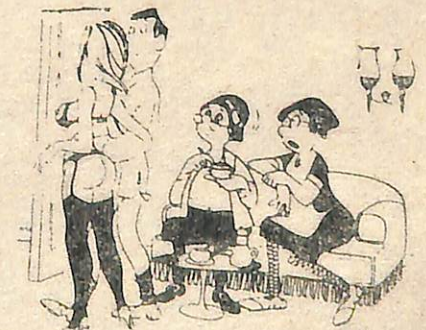
Seyyar satıcı bu sefer cebinden bir kutu çıkardı.

İntihar etmek için mükemmel arseniğim de var!...

ERGİNLİK ÇAĞI

Bir çocuk uzmanı, ailelere anlatıyordu:

— Çocuğun erginlik çağına erdiğini şu şekilde anlıyabilirsiniz, çocuk televizyon seyrederken, kovboyun atından çok kız arkadaşını okşadığını görmeyi seviyorsa, o çocuk erginlik çağına ermiş demektir.

— Ne yani, siz mercimeği fırına vereceksiniz diye biz çayımızı içmeyelim mi?...

Sizin için de bir Beymen var.

Her zevke, her ölçüye göre
bir Beymen vardır.
Beymen'de renkler ve çeşitler
saymakla bitmez.
Beymen'leri bir görün.
Dilediğinizi seçin.
Üstünüzde deneyin.
Ve gardrobunuzu
Beymen'le yenileyin.

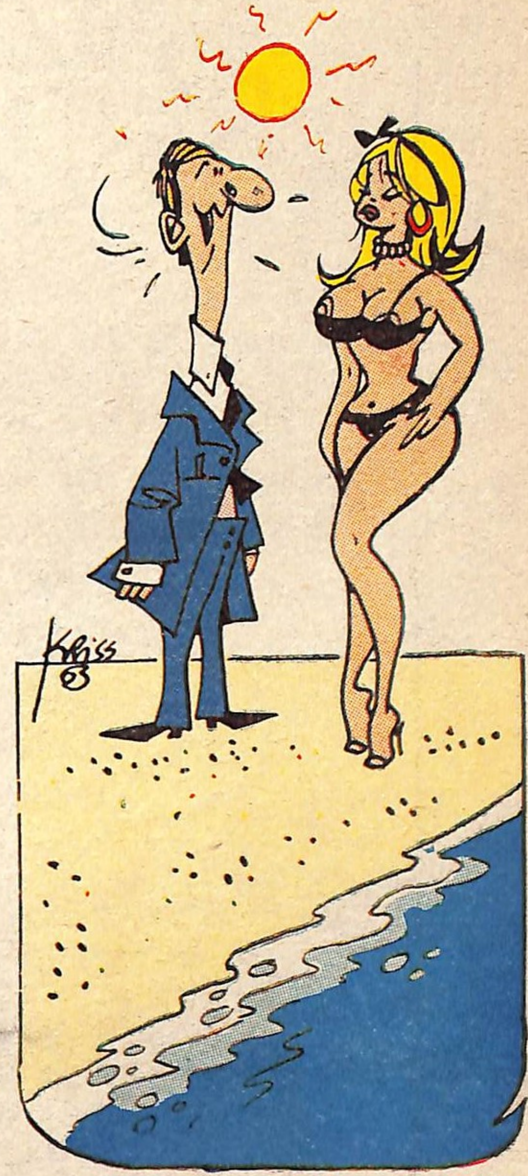
"Seçkinlerin giyimi"

(Manajans: 1574 — 57)

Akbaba

- DENİZE BÖYLE Mİ GİRECEKSİN? SOYUNSANA
- YA SİZ... BÖYLE Mİ GİRECEKSİNİZ? SOYUNSANIZA..

-HAVUZA YÜZME BİLMEDİKLERİ İÇİN SU DOLDURMUYORLARMIŞ. BİRA İÇEREK SERİNLİYORLAR!

